

4 TEOLOGI

4.1 Inledning

¹Människorna leva i skenet och ta sken för verklighet. Och däri ligger deras svårighet. Okunniga om sitt förflutna, om de tiotusentals inkarnationer de redan avverkat, äro de också ovetande om sina redan förvärvade, numera latent egenskaper och förmågor, om den goda eller dåliga sådden i förflutna liv, om dessa förflutna orsakers verkningar i detta liv. De leva okunniga om allt detta, alltså ett livsokunnighetens liv, ett liv i "skenet".

²Därtill kommer, att de från barndomen födas in i en viss familj, klass, nation, religion, och inympas med de livsokunnighetens illusioner och fiktioner som behärska omgivningen. Det är redan från början ett fruktansvärt handikapp, så stort, att man förundras, om någon lyckas nå högre utvecklingsnivå. De flesta stå också kvar på samma nivå under hundratalet inkarnationer. Det mesta de flesta lyckas med är att återuppnå den nivå som motsvarar deras latent kapacitet.

³I en recension av en posthum bok om Mark Twains gudstro påstås, att "ingen vettig människa numera tar dessa sagor (gamla testamentets berättelser) för annat än vad de är". Då frågas, varför i skolorna dessa sagor fortfarande utges för verkliga, historiska händelser; varför barnen ljugas fulla med sagor, som Luther förklarade vara "guds rena, oförfalskade ord" och ingå i den kyrkans "heliga skrift", som kallas bibeln. "Ingen vettig människa." Ha teologerna avsvurit sin tro på Luther, på kyrkans lära? Det vore angenämt att få veta. Det vore ju alltid ett framsteg på vägen mot sunt förnuft.

⁴Alla religioners urkunder äro symboliska. Det har visat sig vara mycket fatalt för en mänsklighet, som tar allting bokstavligt. Särskilt fatalt är det i vår subjektivistiska epok, i vilken allting subjektiveras och individuella godtycket är suveränt, varenda narr är herre över sin vishet och alla tro sig om att begripa allt, förstå allt och kunna rätt tolka det för dem okända och obekanta.

⁵Detta gäller i all synnerhet de kristna teologerna. De veta ingenting om högre världar. De veta ingenting om livets mening. De veta ingenting om återfödelse, om lagen för sådd och skörd. De veta ingenting om hur individen fortsätter att existera, sedan han lämnat sin utslitna organism. Men ändå tilltro de sig att kunna lösa livets gåta, att veta guds vilja, veta vad "gud har sagt", veta att bibeln är "guds ord". De veta, att gud måste ha offer för att kunna förlåta, att han uppfattar människornas misstag såsom personlig förolämpning, att "synd" är brott mot ett oändligt väsen, som kräver oändligt straff i evigt helvete, att han måste slakta sin ende son för att kunna förlåta. Allt detta och mycket mer veta de.

⁶De kunna omöjligt inse, att allt detta är en samling absurditeter, varmed de bevisa, att de totalt sakna sunt förnuft och, vad värre är, förståelse för vad kärlek är.

⁷All förljugenhet medför självförljugenhet. Kyrkliga lärorens illusivitet insveper allt i ett töcken, där ingen kan se klart.

⁸Fundamentalt misstag, som begås av teologer, är att göra skillnad mellan religiösa och skeptiker. Men alla äro "guds barn", om de veta om det eller ej. Planethierarkien frågar aldrig efter vad en människa tror, endast om hon är villig tjäna livet.

⁹Teologerna tala för de omistliga "kristna värdena" utan vetskap om att kristendomen aldrig förstått de mänskliga värdena. Den fria tankens martyrer, offren för kristna teologernas tyranni, kunna räknas i många miljoner. Kyrkans intolerans och förföljelsetamani äro alltför väl dokumenterade. Ännu på 1880-talet betraktades en "fritänkare" (en som vågade tvivla på teologiska dogmerna) som en förbrytare.

¹⁰Illusionerna om förnuft och humanitet, kulturnationernas höga nivå, kristendomens förädlande insats, brusto redan vid första världskriget och klargjorde, vad de insiktsfulla redan visste. Vad som därefter följde borde öppnat ögonen på även de mindre vetande, då hela sken-

väsendet så obarmhärtigt avslöjades. Men de kristna äro förblindade av sina dogmer och ropa på mera kristendom och moral.

¹¹Sanningen fastställs genom votering på kyrkomöten. Majoriteten har alltid rätt. Hur vore det, om folk började använda den gnutta sunt förnuft, som man väl får förutsätta finnes?

¹²“Alla visa ha i alla tider haft samma religion” (esoteriken). Och den är den enda sanna religionen. Den har ingenting med någon historisk religionsform att göra. De äro samtliga förvrängningar av den enda sanna religionen.

¹³Det måste en gång för alla bestämt hävdas, att kristendomen (samtliga sekter) icke är vare sig Jeshu eller Christos lära, att buddhismen (i samtliga avarter) icke är Buddhas lära. Religionshistorikerna sakna varje möjlighet bedöma hithörande esoteriska läror och historiska företeelser.

¹⁴Teologien är religionsfiktionalism, uppenbar förvrängning av sanna religionen, visdomens och kärlekens lära. Detsamma gäller om alla historiska religionsformer. Varken Buddha, Christos eller Muhammed kännas vid de läror som predikas i deras namn. Buddha var chef för planethierarkiens andra departement och efterträddes av Christos. Muhammed var en invigd, lärjunge till Jeshu, med uppgift att rensa ut villolärorna i kristna teologien. Det finns knappast något kvar av deras förkunnelse. Teologerna ha alltid förstått att använda deras läror för att få herravälde över folken.

¹⁵“Då Adam och Eva åto ett äpple, blev gud så förgrymmad, att han fördömde hela människosläktet, men då de dräpte hans son, blev han så förtjust, att han förlät dem allting.” (Lin Yutang) Så ter sig kristendomen för en oförvillad blick.

¹⁶Den teologiska okunnigheten har så grundligt förfuskat kunskapen om verkligheten, att religionen genom tiderna blivit en härd för allt slags vidskepelse.

¹⁷Till det goda, som man menar kunna skrivas på kyrkans konto, var att munkar i klostren voro sysselsatta med att göra avskrifter av gamla manuskript och på det sättet bevarat fädernas lära. Men undersöker man den litteraturen, finner man att det genomgående är sådant, vars förlust varit överkomlig och som för övrigt alltid skulle stått att återfinna i några exemplar. De ojämförligt flesta av dessa kuriositeter ha i alla fall gått förlorade.

4.2 Tro

¹Livets mening är medvetenhetsutveckling, och den motverkas genom lättrogenhet, källan till alla tiders vidskepligheter. Det är bättre att tvivla än att tro. Tvivel aktiverar reflexionsförmågan (mentalmedvetenheten). Men så ingrodd är tendensen till blint godtagande, att filosofiens och vetenskapens lärjungar icke endast godtaga hithörande dogmer (som aldrig kunna vara annat än misslyckade gissningar) utan även resa kompakt motstånd mot alla pionjärer.

²I vår tid har man fått dagliga exempel på vart omdömeslösa lättrogenheten leder. Varenda narrprofet får genast massor av anhängare. Likt rö för vinden böjas allmänna opinionens huvuden för allsköns galenskaper i propagandans blåst.

³“Antag ingenting utan tillräcklig grund.” I stället för att tro på varje infall bör man fråga sig: Vad har jag för fakta för det? Saknas fakta, så är infallet att betrakta såsom felaktigt. Ifall människorna tillämpade den tankelagen, så skulle över 99 procent av alla s.k. sanningar åka i slaskhinken.

⁴“Tron är en guds gåva.” Då återstår att förklara, varför gud utdelat så många olika teologier att tro på och varför det finns så många olika slags troende, som äro övertygade om att just de undfått den rätta gåvan. Att “gåvan” beror på kontakt med samma i föregående inkarnation förvärvade fiktionssystem, är något teologerna icke kunna veta. “Sanningen” är för de flesta just det, som de av någon anledning bestämt sig för att tro på.

⁵Buddha varnade sina lärjungar för att tro, att godtaga något som syntes dem oförnuftigt. Bästa beviset för att buddhismen urartat är, att även den blivit ett trossystem.

⁶Enligt Buddha kan endast den förstå religionens sanna väsen, som förvärvat sunt förnuft, förutsättning för visdom. Det är därför alla vise i alla tider haft samma religion.

⁷Men så talade Buddha också till sina lärjungar. Lärjunge i den betydelsen är icke envar, som tror att Buddha sagt det som förkunnas såsom hans lära. Tillvaron av olika buddhistiska sekter är beviset på att ingen av dem vet vad Buddha lärt. Motsvarande gäller om alla religioner. Sekter äro bevis på att ingen av dem har sanningen, ty då finnes icke olika uppfattningar.

⁸Verkligheten är en, och den korrekta uppfattningen av verkligheten kan endast vara en enda. Det har man ännu ej insett. Eftersom den korrekta verklighetsuppfattningen är oåtkomlig för människan, har man sökt rädda sig ur dilemmat genom att låta alla få ha rätt. Man har låtit verklighetsuppfattningen få vara såväl subjektiv som individuell.

⁹Därmed har man indirekt erkänt, att människan saknar möjlighet till objektiv verklighetsuppfattning. Det är just det som esoterikern påstår. Kunskapen om verkligheten är ett system av fakta, som vi få till skänks av planethierarkien. Logiskt rätt att förkasta det systemet ha vi först, när vi visat dess felaktighet. Det kunna vi icke. Kvar står Mahachohans uttalande, "eftersom den lära vi förkunna är den enda sanna, måste den slutligen triumfera." Ju längre den triumfen dröjer, desto längre borta från riktig verklighetsuppfattning är mänskligheten och desto större är motståndet mot sanningen.

¹⁰Den fundamentala bristen i den religiösa övertygelsen (religiösa tron) är frånvaron av hållbar kunskapsgrund, som alltid måste bestå av fakta. De s.k. fakta, som de olika konfessionerna stöda sig på, äro s.k. historiska fakta. En undersökning av dylika faktas tillförlitlighet klargör deras otillräcklighet. Enda kunskapsgrunden måste därför förbli antingen objektiva, allmängiltiga, av alla konstaterbara fakta eller av sunda förnuftet godtagna grunder. Och dessa grunder äro alltigenom mentala. Religiös övertygelse tillhör emotionalstadiet och kan aldrig bli mental, hur advokaterna än försöka bevisa motsatsen. Religiös övertygelse förblir subjektiv.

4.3 Teologien är psykologiskt orimlig

¹Teologerna ställa på människan orimliga "absoluta" krav, som ingen människa kan uppfylla. Därmed ha de skaffat människan ett evigt helvete, eftersom hon måste evigt känna sig syndfull. Sedan befria de människan från att behöva fullgöra dessa krav genom att garantera henne lättvindig förlåtelse för alla hennes "synder", även värsta ogärningar. Att teologerna icke kunna inse det psykologiskt orimliga i dylik advokaty, hör med till obotliga förblindelsen.

²Deras missionsverksamhet går ju också ut på att inbilla de stackars hedningarna, att allt de göra är synd och att de äro evigt fördömda, för att sedan befria dem från denna eviga skuld känsla, som de påtvingats.

³Idiotiserande verkar även teologiska fiktionen om belöning och straff. Det finns endast god eller dålig sådd med skörd enligt omutliga rättvisans lag, en personlig, automatisk verkan av given orsak.

⁴Det räcker icke att ha kunskap om hur det bör vara. All förändring förutsätter arbete på förändringen. Egenskaper förvärvas icke genom önskningar eller föresatser. Teologernas dogmer tjäna till att befria människan från den syndabelastning, som de redan inympat på de livsokunniga. Men de hjälpa icke människorna att upphöra att synda. Man har ju alltid förlåtelsen genom syndabekännelsen.

4.4 Teologien vill vara men är icke vetenskap

¹Teologerna vilja hävda, att de äro vetenskapliga forskare. De utgå ifrån den vanliga definitionen av vetenskap: systematiserat vetande. Men deras vetande är vetande om de teologiska fiktionerna genom tiderna. Nöjer man sig med den definitionen, kan snart sagt allting göras till "vetenskap". Med kunskap om verkligheten har dylik "vetenskap" ingenting gemensamt.

²Från teologiskt håll har man föreslagit, att teologiska fakulteten skulle få beteckningen "religionsvetenskapliga fakulteten". Man vill göra gällande, att akademiska teologien är religionsvetenskap, vetenskap och icke tro. Schopenhauer ansåg, att de, som studera filosofi vid universiteten, endast söka bevis för den livsuppfattning de redan ha. Detta gäller i ännu högre grad om dem som ägna sig åt teologi. Visst finns det teologer, som genom forskning kommit till insikt om kristna dogmernas ohållbarhet, men de få nog anses höra till de sällsynta undantagen.

³Man har all anledning vara skeptisk mot dem som förege sig skola studera teologi av rent vetenskapligt forskningsintresse. Man är fullt berättigad att, tills vederbörande bevisat motsatsen, antaga att teologen icke kan vara sakligt objektiv utan att kristendomen för honom är den enda sanna religionen. Ovederhäftigheten framgår bäst av religionshistorikernas framställning av de icke-kristna religionerna. Inom intet område är självbedrägligheten så subtil som på religionens område och i emotionalitetens "vetenskaper".

⁴En verklig religionsvetenskapare undersöker alla religioner och icke endast en enda, liksom en filosof alla filosofier, alla lika oengagerad. Skillnaden mellan en teolog och en filosof i detta avseende är att en teolog stannar vid en viss religion, medan filosofen (om han ej är troende) gör sig sin egen ideologi. Man har visserligen menat, att envar har sin egen religion. Men mycket få teologer äro verkliga mystiker.

⁵Teologerna vilja kalla akademiska teologien för religionsvetenskap och reservera beteckningen "teologi" för det "normativa arbetet". Teologen skulle vara än troende, än tvivlare, än dogmatiker, än skeptiker, än kritiker. Nåja, nog för att teologerna äro vana vid att i samma huvud hysa sinsemellan motstridiga uppfattningar. Men att begära vetenskapligt erkännande för dylik konst är att fordra för mycket.

⁶Professorerna i religionshistoria tillhöra antingen teologiska eller filosofiska fakulteten, äro i stort sett antingen teologer eller filosofer. Tillhöra de teologiska, så uppfatta de allt enligt kristna dogmatikens villoläror (något helt annat än Christos verkliga förkunnelse). Tillhöra de filosofiska, så sträva de i bästa fall att vara opersonligt sakliga. De studera den oerhört omfattande litteratur, som redan finns från föregående historiker, de skriva av vad andra skrivit och äro mycket lärda. Vad de icke kunna veta är, att ingen rätt återgivit vad de s.k. stora religionsstiftarna sagt och menat. De s.k. urkunderna äro i stort sett icke sakliga redogörelser, utan innehållet har färgats av tidens föreställningssätt och fördomar. Inga urtexter återge de storas verklighets- och livsåskådning, även om texterna kunnat rätt återges i en översättning, som tillika är radikal om-tolkning till vår tids uppfattningssätt. Religionshistorien är i sitt nuvarande skick en historia om gamla religionsfiktioner.

⁷För att hålla rågången ren mellan religionsvetenskap och humaniora bör teologiska fakulteten alltjämt få heta teologiska och religionshistorien borttagas ur teologiska och överflyttas till filosofiska fakulteten. Det är en parodi, att teologer ska undervisa i någon annan historia än den kristna sådan den utformats.

⁸Teologie doktor Samuel Fries och teologie professor Torgny Segerstedt voro vetenskapliga forskare i teologi men inga "teologer". De svuro icke på bibeln såsom "guds ord".

⁹Professor Bengt Lidforss i Lund publicerade år 1911 ett arbete, *Kristendomen förr och nu*, som i sin vederhäftighet och saklighet alltid kommer att äga bestående värde, även om den "historiska forskningen" efterhand kommer att upptäcka och avslöja allt fler teologiska orimligheter.

¹⁰I en recension av ett arbete av Adolf Harnack anmärker Lidforss, att Harnack visat prov på "en fördomsfrihet och en grundlighet, som mången profan vetenskapsman kunde avundas honom". Men, tillägger Lidforss, "det är också att märka, att en teologie professor i Tyskland endast är rätt och slätt en professor och ej, som de svenska kollegerna, samtidigt en av beaktelsesång bunden präst". (Redan det tillräckligt för att stämpla de svenska teologiprofessorerna som ovederhäftiga. Det vore orimligt antaga, att de ska kunna opartiskt

bedöma andra religionsformer.) Harnack gör också mera "intrycket av en from hedning än av en övertygad protestant".

¹¹Den som skriver detta erinrar sig också ett föredrag, som Adolf Harnack höll på Johannes Müllers Schloss Elmau (Post Klais, Oberbayern) betitlat: "Nur die Lumpen sind bescheiden" (Goethe). Det var en svidande vidräkning med alla belackare ett geni tydligen oundvikligen kan räkna på.

¹²Ännu i "nådens" år 1961 finnas teologie professorer och docenter, som anse, att "gnostikerna trodde att denna värld skapats av en ond gud och förnekade Kristi inkarnation och uppståndelse". Dyligt läres således i den av teologerna behärskade "allmänna religionshistorien"! Och dyligt skall kallas vetenskap! De ha tydligen ingen aning om den verkliga gnostiken, utan taga skrifterna från någon eller några av de c:a 70 kvasignostiska sekterna för äkta gnostik. Visserligen var det, som lärdes i gnostikens esoteriska kunskapsorden, otillgängligt för oinvigda till år 1875. Men dess väsentligaste läror äro numera offentliggjorda. Och teologerna hålla fortfarande på sina gamla auktoriteter! Rätta egna missuppfattningar är för dem tydligen omöjligt. Gnostikerorden instiftades på order från planethierarkien c:a 300 år före vår tidräkning för att förbereda Christos framträdande. Dess symboler råkade i oinvigdas händer och utlades enligt snusförnufts bokstavstolkning. Och så fick man teologi.

¹³Nytt utslag av teologisk forskningsfientlighet fick man i dessa dagar, då en teolog med allmänt instämmande "krävde rätt för andemakterna att få vara i fred för vår nyfikenhet".

¹⁴Ännu ett försök att förhindra eller hejda forskningen, att sätta på skygglappar, så att "de svaga i tron" ska få behålla sitt teologiska fiktionssystem. Esoterikern kommer med en fråga: Vad veta teologerna om "andar" och "andemakter"? Redan beteckningarna äro tillräckligt upplysande. Det hela är så dumt, att teologen förmodligen kan grunda en ny kristen sekt därpå och räkna på allmän anslutning.

¹⁵Esoterikern kan upplysa om, att "andemakterna" äro fullt i stånd att "försvara sig" mot otillåten nyfikenhet. Teologerna veta ej, att just denna forskning utgått från lärjungar till planethierarkien, liksom all forskning, som ju alltid varit fatal för teologerna, så att man icke undrar på, om de göra allt för att förhindra den.

4.5 Religionshistorien vet ingenting om det förflutna

¹Arkeologisk och historisk forskning (filologisk etc.) kan med sina metoder aldrig skildra det historiska skeendet. För övrigt var det först, när naturvetenskapen kom med sina krav på exakthet, som man började beflita sig om att söka konstatera fakta även i historien, som dittills var enbart "krönika". Men hur svårt det är att konstatera fakta, kanske de kunna lära sig inse, som försöka fastställa dagsaktuella politiska skeendet.

²Härskande skiktet har i sin maktsträvan alltid lyckats förfälska alla historiska urkunder till oigenkännlighet. Och outtömliga fantasien har begravt allt under berg av legender. Ingenstans har människans behov att finna sammanhang varit mera ruinerande för fakticiteten än just i historien. Inte förrän historikerna insett detta, blir mänskligheten befriad från sina historiska illusioner och fiktioner.

³Religionshistorikernas uppfattningar om de olika religionernas verkliga tillkomst och ursprungliga innehåll äro i grunden felaktiga. De äro aningslösa om hur otillförlitligt förefintliga historiska källmaterialet är. Det finns ingen möjlighet för dem, hur de än forska, att konstatera erforderliga historiska fakta. Historikerna äro aningslösa om sin historiska okunnighet och om det verkliga händelseförloppet i det förflutna. Det är ett faktum, som de må vägra att godtaga, men som står fast. Historiens musa är sagoförtäljerska, och särskilt gäller detta allt vad religion heter.

⁴Det är naturligtvis alldeles förfelat, att hos buddhistiska överstepräster etc. tro sig kunna inhämta vad Buddha lärde. Det vore lika löjligt som att hos våra ärkebiskopar efterfråga vad Jeshu lärde. Man skall vara totalt okunnig om faktum, att alla religionernas historia utgör en

ogenomtränglig djungel, för att tro sig kunna fastställa sanningen genom historiska forskningar. Prästerna kunna endast fastställa, om någon åskådning överensstämmer med den allmänt godtagna. Men det innebär icke, att åskådningen är riktig.

⁵“Den historiska forskningen” upptäckte, att farao Achnaton omkring år 1350 f.v.t. förkunnade kärlekens religion. Och genast började den vanliga fantasispekulationen konstruera alla tänkbara förklaringar av denna företeelse. Ett exempel:

⁶Freud, som var jude, gjorde Mose till en av faraos ättlingar, som tog Achnatons religion med sig, när han med judiska folket flydde ur Egypten. Hur mycket av Achnatons kärlekslära som fanns kvar hos Mose och hos judiska folket, visar kända historien. Så enkelt gör man historia. Och så stor är intellektuella hjälplösheten, att även “genier” kunna godtaga förflugna ideer.

⁷Men det historiska faktum, att planethierarkien i alla tider förkunnat livets enhet, detta faktum vägrar man hårdnackat att godtaga. Varpå beror det, att människorna hellre anamma lögn än sanningen? Allt som läres är lögn, och det går alltid i folk.

⁸De kristna veta ingenting om kristendomens uppkomst. Kyrkan har i sin blinda fanatism gjort allt för att utplåna alla spår därav. Den har systematiskt förstört alla gnostiska skrifter den kunnat komma över. Den skulle kanske ha lyckats, ifall kännedomen om det förflutna varit beroende av skriftliga dokument. Det är den emellertid icke. Ty vår planets sanna historia alltsedan tillkomsten av dess tre lägsta atomvärldar (47–49) finns bevarad i kausala planetminnet. Det har flera fördelar. Vi äro för alltid befriade från all exoterisk historieforskning, som endast kan vara historieförfalskning.

⁹I planetminnet kan all kunskap inhämtas. Även kyrkans egna gärningar äro där outplånligt inristade. Vartenda kausaljag har tillgång till detta oförstörbara “arkiv”, så skall kyrkan kunna hävda sin position, måste den mördra alla kausaljag i fortsättningen som i det förflutna.

¹⁰All historia är mer eller mindre verklighetsförfalskning. Men ingenstädes visar sig detta tydligare än i religionernas historia och särskilt kristendomens.

4.6 “De kristna martyrerna”

¹Teologernas tal om “de kristna martyrerna” är ett av de många bevisen på deras historiska okunnighet. Romarna voro i religiöst avseende det mest toleranta av alla folk. De uppförde tempel åt alla slags gudar, som främlingar föregåvo sig dyrka. Med de s.k. första kristna förhöll det sig annorlunda. De tillhörde samhällets lägsta skikt och fattade kristendomen som en lära om social revolution. De ville omstörta samhället för att gripa makten.

²Förföljelsen mot de kristna föranleddes icke av den religiösa uppfattning de kristna hyste utan av deras socialrevolutionära inställning som hotade staten och samhället. Ingen blev förföljd för sin tro, förrän de kristna kommo till makten. Sedan dess ha de kristna alltid förföljt olikänkande.

³Ett typiskt exempel på dels historisk okunnighet, dels historieförfalskning, är en uppsats av en svensk biskop i *Göteborgs-Posten* den 28 oktober 1963. Därifrån får man veta, att kristendomen (obs! icke viss sekt) alltid varit förföljd! Det är klar lögn. Kristna ha aldrig varit förföljda för sin tro förrän i vår tid av sataniserade nazister och bolsjeviker. När man vill genom upplysning befria människorna från den kristna förfalskningen av Christos lära, så skriar kyrkan högljutt om förföljelse och att den alltid varit förföljd.

⁴De verkliga martyrerna voro de som vågade tvivla på kyrkans absurditeter. Dessa martyrer kallade kyrkan för “kättare”, förföljde dem, torterade dem och brände dem på bål. Man räknar totala antalet dödsoffer för kyrkans intolerans till c:a femtio miljoner, en fasaväckande skuldbörda, som teologerna förgäves ska försöka bortförklara eller förneka. Väl förstår man Voltaires fältrop mot kyrkan: “Ecrasez l’infâme!”, krossa den skändliga!

⁵Får kyrkan makten åter, komma vi att uppleva samma slags förföljelser igen. Kyrkan är förunderligt intolerant. En sådan institution har intet existensberättigande. Staten bör i alla händelser icke på något sätt befatta sig med den, icke vid sina universitet upprätthålla någon

teologisk fakultet.

4.7 Kristendomen är icke Christos lära

¹Man kan icke nog energiskt hävda dessa tre axiom:

²Att kristendomen icke är Christos lära, icke Jeshu lära, icke ens Paulus lära utan Eusebios lära, eusebism, resultatet av en systematisk förfalskning av Christos förkunnelse.

³Att kristendomen är livsokunniga teologers dogmer och fiktioner.

⁴Att kristendomen är största hindret för "guds rike på jorden".

⁵Kristendomen är en lära, som utformats av livsokunniga prelater på kyrkomöten, vilka fördömt alla fakta, som icke passade in i deras fiktionssystem: reinkarnation, lagen för sådd och skörd, högre världar, högre höljen för jaget etc. (vilka lärdes i gnostikerorden). Varför blevo dessa fakta fördömda såsom kätterska? Jo därför, att kyrkan skulle ha förlorat sin makt, sin ställning såsom medlare mellan gud och människan, sin makt att förlåta eljest oförlåtliga "synder", om människorna fått kännedom om reinkarnationen och skördelagen.

⁶Christos har icke proklamerat en enda dogm. Samtliga härstamma från kyrkofäder och kyrkomöten.

⁷Samtliga religioner ha sina mot verkligheten stridande dogmer, om än icke i samma omfattning som kristendomen, som utformats av teologer, vilka tillhört svarta prästerskapet i Atlantis. Ingen religion har givit upphov till så många vidskepelser och ingen vållat så mycket utsägligt lidande.

⁸Kristendomen är till stor del svart magi. I detta uttalande av H. P. Blavatsky instämmer fullständigt.

⁹Att gud skulle spionera på människor, skulle fördöma deras livsblindhet, skulle slakta sin son för att kunna förlåta, äro lika många hädelser. Visste människorna något om Lagen, skulle de inse vad dessa hädelser kostat mänskligheten.

¹⁰Kristendomen är teologi, är kyrkans lära, en sak man ständigt förbiser, och är något helt annat än verklig religion, som är ett gudsförhållande. Kyrkan har ställt sig mellan människan och hennes gud ("den helige ande") och därmed förfalskat Christos lära.

4.8 Christos instiftade ingen kyrka

¹Det är verklighetsförfalskning av teologerna att tala om "Kristi kyrka". Kyrkan med dess präster är icke instiftad av Christos, som i allt vad präster hette snarare såg ett hinder. Christos ande har aldrig levat i kyrkan. Hans ande var förståelsens och kärlekens anda, och kyrkan har saknat bådadera.

²"Kyrkan" var från början avsedd såsom läroanstalt (skola och universitet). Den förfelade sin uppgift i och med att den dels blev en politisk maktfaktor, dels förkunnade orubbliga dogmer istället för arbetshypoteser och därmed blev forskningens fiende. Teologerna ha aldrig insett, att livets mening är medvetenhetsutveckling och att den vägen är "frälsningens" väg, att någon annan väg till "frälsning" icke finns.

³Den enda riktiga kyrkan är den "osynliga kyrkan", och den består av femte naturriket, som symboliskt betecknats såsom "Kristi kyrka".

4.9 Kristendomens uppkomst

¹De första kristna församlingarna bestodo i huvudsak av illitterata, slavar och de eviga revoltmänniskorna, något motsvarande våra dagars prov på proletariats diktatur. Dessa kristna ägde ingen esoterisk kunskap och alltså ingen kunskap om verkligheten. De saknade alla förutsättningar att inse någon mening med reinkarnation och skördelag. De misstolkade oundvikligt alla de esoteriska termer de lyckades få fatt på. Allt, som ej stod i deras testamente,

förkastades obesett. Det var kyrkofadern Eusebios, som på kejsar Konstantins befallning planerade, sammanställde och utformade bibelns "nya testamente". Därvid hopplockade han fyra kvasignostiska romaner (de fyra evangelierna) med en historia han själv hittade på om de första kristna (de s.k. apostlagärningarna). Eusebios var mycket lärd och en ivrig samlare, och allt han lyckades komma över bearbetade han vederbörligen till att överensstamma med allmänt härskande fiktioner. I sin samling hade Eusebios även avskrifter av brev från Paulus, vilka han behandlade i samma anda som det övriga materialet.

²Det är att märka, att Eusebios trots ivriga försök aldrig lyckades bli invigd i den äkta gnostikerorden. I esoteriska historien betecknas han såsom världslitteraturens störste förfalskare.

³Vad som i den s.k. bibeln är sant kan endast en esoteriker med kausal objektiv medvetenhet avgöra genom undersökning i varje särskilt fall. Det torde dröja ännu ett par hundra år, innan tiden anses inne att publicera hithörande fakta. Innan dess skulle sanningen bestridas på alla sätt och i alla avseenden av de troende i alla de hundratals kristna sekterna.

⁴Kejsar Konstantin, kallad den store, eftersom han gjorde kristendomen till statsreligion, var av samtiden mest känd för den frikostighet, med vilken han på amfiteatrarna lät kasta tusen och åter tusen krigsfångar för vilddjuren, så att även dessa slutligen tröttnade på att äta människokött och vägrade att döda. Men sådant talar man icke om. Det kunde minska glansen och glorian.

⁵Det finns hos kyrkofadern Augustinus mycket, som vittnar om cynism. Till det mildare slaget hör hans förklaring av hur kristendomen med sin antropomorfism och monoteism kunde segra:

⁶"Neoplatonismen" saknade en gudahjälte, som kunde göras till massans idol. Dess läror voro ofattbara för massan. De inneburo icke någon bekväm väg till frälsning för alla. De hotade icke med eviga straff och belönade icke med evig salighet.

4.10 Kristendomen är förvrängning av gnostiken

¹Jeshu föddes år 105 f.v.t. Han blev ledare för ett redan existerande gnostiskt samfund i Palestina. Han stenades på instiftan av esseernas orden och på befallning av höga rådet år 72 f.v.t.

²Johannes Döparen föddes år 8 f.v.t. Han försökte egga judarna till uppror mot romarna. Han döpte dem som ville bli revolutionärer.

³Jeshu Bar Abbas föddes år 4 f.v.t. Han döptes av Johannes men förkastades sedermera, emedan han icke ville bruka våld, ehuru patriot och revolutionär. Han lyckades dock uppvigla till uppror, tillfångatogs av Pilatus och dömdes att korsfästas.

⁴Originalskriftorna till nya testamentets evangelier författades av gnostiker i Alexandria, vilka trodde sig göra dåtidens totalt desorienterade mänsklighet en tjänst genom att förkunna ett tröstens budskap för de förslavade och ge dem vissa levnadsföreskrifter. Naturligtvis måste auktoriteten vara en gudason, en föreställning samtiden var väl förtrogen med. Att författarna såsom invigda icke fingo återge Christos "hemligheter" eller gnostikens världs- och livsåskådning, var självklart. Hur de förforo har närmare beskrivits i uppsatserna *Gnostiken* och *Gnostiska symboler* av Laurency. Den invigde kan emellertid genast se, varifrån de hämtat de uttryck de tillade Christos. Ett enda exempel må anföras.

⁵Lärjungarna (med hela världen emot sig) kunde ofta förlora nödvändiga perspektivet "åvan stridsvimlet". Några få kunde emellertid lyckas även därmed. Det var dem det naturligtvis felaktigt återgivna omdömet gällde: "Saliga äro de som icke se och dock tro." Med dess nuvarande prägling premieras omdömeslösheten och lättrogenheten. Det var icke meningen.

⁶Även "Christos uppenbarelse i templet" är ett exempel på kvasignostisk legend. Christos visade sig aldrig i templet, sålänge han levde i Jeshu kropp. Det var först sedan han lämnat detta lånade hölje, som han uppenbarade sig i templet i fysikaliserad gestalt. Och människorna, månglarna, fariseerna och de skriftlärd, flydde av fasa för "spöket". Att han inte använde en piska, borde de icke av hat förblindade kristna kunnat inse. Sådant skulle ha stridit mot hela hans väsen. Och hade han gjort så som evangelierna berätta, hade han blivit ihjälslagen. Var finns

sunda förnuftet?

⁷De tre korsen på gnostikernas altare symboliserade: mittkorset med mänsklighetens "frälsare", planetregeringen; "botfärdige rövaren", planethierarkien (som en gång tillhört mänskligheten); "den obotfärdige", mänskligheten. Samtliga äro "korsfästa", fastnaglade vid "tillvarons välvande hjul" i solsystemet, involverade i höljen av hithörande materielag.

⁸Ifråga om syndaförlåtelsen ha Christos ord förvanskats. Och löftet på korset till banditen är ren fabel.

⁹Christos har aldrig fällt orden i evangelierna om "synden mot den helige ande". Han ville befria mänskligheten från själva syndabegreppet, satanisternas påfund. Det finns ingen annan "synd" än misstag ifråga om natur- och livslagar, och de misstagen falla under lagen för orsak och verkan, sådd och skörd.

¹⁰Hierofantens välsignelse var inga fraser utan en essential medvetenhetsakt, som nedkallade ett regn av essentialmolekyler (46:7) över de närvarande lärjungarna. Därmed stimulerades essentialatomerna i dessas lägre höljesmaterier.

¹¹Att göra roman av verkligheten är att förfalska den. Liksom det är bättre att vara skeptiker än att ha felaktig uppfattning, så är det bättre att icke veta något alls än att tro lögnen. Det är bättre att vara utan symboler än att ha sådana man icke förstår. Okunnighet är bättre än livsförfalskande lärdom.

¹²Det var högst beklagligt, att Christos budskap till mänskligheten, hans kärlekslära, skulle få en sådan utformning i evangelierna och en ännu värre hos Paulus. Alla de gnostiska verklighetsideerna blevo till oigenkännlighet förvrängda. De gnostiska evangelieförfattarna och Paulus måste ha otroligt överskattat omdömesförmågan på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium: detta bokstavstolkande utan kunskap om verkligheten, utan sunt förnuft, utan livsförståelse, utan möjlighet att fatta symboliken i gnostiska talesätten. De borde ha kunnat förutse, att teologerna som vanligt skulle misstolka och förvränga det hela, så att det urartade i en ny religion. Resultatet blev den mest misslyckade religionen av dem alla. Detta skall också bevisas av den sanna religionshistorien, när den en gång blir skriven.

4.11 Paulus

¹Saulus av Tarsus invigdes redan såsom tolvåring (minimigräns) i judiska hemliga esseerorden.

²Ordens lära var en bearbetning av den trettio tusen år äldre kaldeiska kabbalan, en bearbetning som i många fall byggde på missuppfattning. Orden var ett ytterligt fanatiskt samfund. Den, som vågade åt utomstående anföra något som kunde ha sammanhang med dess läror, bestraffades med döden.

³På en resa sammanträffade Saulus med en i gnostikernas hemliga kunskapsorden invigd. Resultatet av deras samtal blev att Saulus anhöll om att få bli invigd i denna orden, vars överlägsenhet i vetande han blivit övertygad om. Ansökan beviljades, och Saulus blev i Damaskus invigd i gnostikernas orden. Han antog vid inträdet namnet Paulus.

⁴Sedan han förvärvat gnostikens högre insikt, blev hans strävan att vinna sina gamla esseerbröder för den bättre kunskapen genom att ge (som han trodde) rätta lösningen på teologiska problem. Han skrev därför till dem om vad han kunde få säga och framför allt fick skriftligen meddela, vilket icke var så värst mycket.

⁵Äktheten av de brev i nya testamentet som tillagts aposteln Paulus har ofta ifrågasatts. Som vanligt har man kommit med olika gissningar. Vad teologerna icke kunna veta är att många av de uttryck Paulus begagnade äro gnostiska symboler.

⁶Paulus uttryck: "Vi tala vishet bland de fullkomliga", visar att han var invigd, ty de invigda kallades för "de fullkomliga".

⁷Teosofier och andra ha gjort visst nummer av att "aposteln" Paulus var "invigd". Men i den inkarnationen hade han icke tagit "tredje graden".

⁸Hur Eusebios och hans skrivare omstuvade Paulus brev till oigenkännlighet, få vi tillfälle att konstatera, när Paulus äkta brev en gång i framtiden bli offentliggjorda. Det verkliga historiska skeendet kan alltid avläsas i planetminnet (men icke i "akashakrönikan"). "Intet är fördolt som icke skall bli uppenbart." Den esoteriska historien kan icke förfalskas. Den ser också helt annorlunda ut än den exoteriska.

4.12 Paulus stora misstag

¹Paulus stora misstag var, att han kompromissade med sin esoteriska insikt, sökte anpassa sanningen till lögnen.

²Nedärvd sedan Atlantis rådde vidskepseln, att gudomen krävde offer för att icke hemsöka människorna med olyckor för deras synder. I stället för att utrensa fiktionen om synden och definitivt avskaffa offerväsendet byggde Paulus på dessa fiktioner med andra: nåden och återlösningen. Han använde golgatalegenden: offret av guds son vilket gjorde alla vidare offer onödiga. Han trodde sig däri ha funnit ett sätt att oskadliggöra syndalärans verkningar. Men hur det svarta prästerskapet förstod att utnyttja den versionen, är kristendomen bevis på. Makten såg sin chans att utnyttja fiktionerna. Och så fick man hela det ömkliga romerska skådespelet med strävan efter världsvälde, dess välde över mänskliga själar, över mänskliga tänkandet.

³Därmed blev Paulus upphovet till den kristna dogmläran, som blev kristenhetens förbannelse. Med sin (visserligen missförstådda) lära om återlösningen omintetgjorde Paulus verkan av Christos förkunnelse.

⁴Först i vår tid och tack vare planethierarkiens ingripande har mänskligheten kunnat befrias från den sataniska läran om "synden och nåden".

⁵Vad denna dogmlära har kostat mänskligheten av utsägligt lidande, kan icke ens den blodiga historien tillräckligt klargöra.

⁶Den nya religionen, marxismen, är samma andas barn. Även den syftar till världsherravälde – med makt över mänskliga tänkandet och evigt slaveri. Att den lyckats dåra och förblinda så många intellektuella, visar illusionernas och fiktionernas makt.

4.13 Reformationen var ett misstag

¹Luthers verk var ett fatalt misstag. Kristna kyrkan stod inför sin definitiva upplösning. Erasmus Roterodamus blodiga satirer över den tidens prästerskap och religiösa förhållanden uppskattades även i klerikala kretsar. Påven Leo X utbragte själv, uppkliven på det festligt dukade bordet, skålen "för den härliga fabeln om Jesus Kristus, som inbragt oss så många fördelar".

²Då kom Luther och "väckte själar". Därmed väcktes även religiösa fanatismen till liv. På protestanternas reformation följde katolska reaktionen med kättarförföljelser, religionskrig, inkquisition och jesuitism. Luther fördröjde utvecklingen med fem hundra år.

³I stället för påven i Rom fingo protestanterna papperspåven, bibeln. Denna skrift förklarades vara guds rena, oförfalskade ord. Detta påstående är näst fiktionen om syndafallet kristendomens största lögn, vilket icke vill säga litet. Bibeln översattes till folkspråk. Och sedan blev det aldrig någon ände på alla uttolkare och narrprofeter. Att utlämna det symboliska, alltså för oinvigda obegripliga, till omdömeslöshetens vantolkningar!

⁴Genom sin lära om fortsatta gudsuppenbarelsen i kyrkliga traditionen har katolska kyrkan en möjlighet utmönstra de gamla fiktionerna i den mån detta visar sig lämpligt. Det ger katolicismen ett oerhört övertag. Påven kan med ett penndrag avskaffa vilken dogm som helst. Vill protestantismen hävda sig i den konkurrensen får den nog tid efter annan till de historiska trosbekännelserna foga nya dokument. Endast genom dylik åtgärd kan den försvara tesen om de gamla dogmernas enbart historiska karaktär. Men därmed antydes, att även den senaste dogmen är fiktiv, vilket också annars är en närliggande slutsats.

⁵Fiktiviteten framhäves även genom sekternas existens. Underligt oklart gudsord, som tillåter

olika tolkningar. Samtidigt lämnar det sofistiken möjlighet att rädda sig undan kritik genom att för tillfället flytta över dogmen på någon annan sekt.

4.14 Jesuitismen

¹Jesuitorden är en fulländad organisation. Man måste i bedömningen av de flesta hemliga ordnar skilja mellan de styrande och den stora massan bedragna. Egoistiska eller idealistiska ideal, alltefter individuell läggning, predikas, så att envar har möjlighet att välja sitt ideal som grundmotiv och eget försvar för anslutningen. Men endast den inre cirkeln vet vad som är ordens slutliga syfte. Den inre cirkeln har ingenting med graderna att göra. I högsta graden finnas de som äro lika ovetande därom som de i lägsta. De äro vittnena, som med sin rättskaffenhet få utgöra nödvändiga skylten utåt.

²Fulländade äro likaledes de psykologiska metoder jesuitorden praktiserar. Grundläggande är lydnadsplikten. Ytterligt sällan förmår en jesuit befria sig från de inympade komplexen. När han gått igenom behandlingen, är han den fulländade roboten, ett smidigt redskap i de styrandes händer. För dem, som kunnat gagna orden med arbete på den yttre organisationen, vetenskaplig forskning, litterär verksamhet etc., stannar det därvid. De lämnas fria att genom ideellt arbete sprida yttre glans över orden. De kunna vittna om de ädla motiv, som äro de bärande i orden. För de fanatiskt lagda finns ett rikt fält. De ha att med biktfaderns förståelse för handledning av själarna göra biktbarerna till vad dessa kunna bli och utträtta för stärkande av kyrkans makt. Ordens uppgifter äro mångahanda. Varje medlem behandlas individuellt och göres till vad den bäst passar för. Hos de flesta människor finns anlag till härsklustnad. Den robotiserade kan lätt "korrumpas" och sålunda totalt förblindas genom att hans maktbehov blir tillgodosett. För dessa kan en eller annan cynisk princip avslöjas, som de med fortfarande gott samvete, om skrupler ännu förefinnas, kunna bedra sig själva.

³För förebyggande av missförstånd må påpekas, att religiösa eller mera socialt betonade ordnar icke böra förväxlas med esoteriska kunskapsordnar. De senares adepter avlägga endast löften om att aldrig tala om sin orden eller vad de meddelats av hemlig kunskap, att aldrig missbruka kunskap eller makt, aldrig intressera sig för "andras affärer" (allt slags nyfikenhet är således bannlyst), aldrig skada någon utan hjälpa där de så kunna. Lydnadsplikt är utesluten. Envar blir själv ansvarig för allt. Allt arbete i ordens tjänst är frivilligt, alla uppdrag eller plikter bestämda av frivilligt självåttagande och eget initiativ.

⁴Jesuitorden skall rehabiliteras. Början är gjord. Man har funnit att Loyola i sin "instruktion till dem som sändes i missioner" förmanat att "icke samtycka till den ringaste synd, även om man därigenom kunde verka hela världens apostoliska erövring". Litteratordoktorn, som recenserat boken om Loyola, finner det underligt, att "detta mycket klara besked kunnat uppfattas och tolkas som att ändamålen helgar medlen". Skall man skylla dylik otrolig naivitet på doktoratet i litteratur eller på "moderna logiken"? Som om icke allting kunde sataniseras och också blivit det genom hela historien. "Skylten" var det aldrig fel på. Praktiken var dock något helt annat, vilket lärans vapendragare visade när de erövrat makten. Detsamma ha vi även i vår tid fått erfara genom bolsjevismen, fascismen och nazismen.

4.15 Humanismen kommer icke från kristendomen

¹Till teologiska historieförfalskningen hör också påståendet, att det är kristendomen vi ha att tacka för humanitetsidealen. Teologerna påstå, att humanismen – universella broderskapets idé – först förkunnats i kristendomen. De ha även i "den lärda världen" lyckats insmuggla fiktionen, att humaniteten är kristendomens förtjänst. Tusentals avskrivare söka alltjämt inympa denna dogm hos varje ny generation, så att den blir ett historiskt axiom.

²Men humanismen fanns i Buddhas och Pytagoras, Laozis och Kongfuzis läror, som alla äro minst sex hundra år äldre än kristendomen. Humanisterna voro invigda i planethierarkiens

kunskapsordnar, och det var i alla dessa som tolerans och universellt broderskap först förkunnades.

³Dessa humanister voro av kyrkan illa tålda, ofta nog förföljda. Förföljelsen av humanisterna hindrade dock icke kyrkan att stjäla deras ideer. När segern väl är vunnen för en ny idé, har kyrkan alltid passat på att predika den för att icke verka alltför efterbliven. Och sedan har den aldrig försummat att påpeka sin banbrytande insats.

⁴Ju mer man fördjupar sig i historien om kristna förföljelsen mot oliktankande, desto mer baxnar man över den fräckhet, med vilken teologerna prisa "kristendomens" insats i utvecklingen. Det är icke tack vare utan trots kristendomen, som förnuft och humanitet segrat. Och vad den kampen för friheten kostat i offer av mänsklighetens ädlaste, är helt enkelt obeskrivligt.

4.16 Den humanistiska revolutionen

¹Återupptäckten av antiken – renässansen, humanismen och upplysningsfilosofien – utgjorde det ferment som under flera hundra år efterhand genomsyrade härskande uppfattningarna och förändrade dem. Man kan tala om den "humanistiska revolutionen".

²Ideerna om frihet, tolerans och broderskap proklamerades av tänkare, skaldar och forskare, som frigjort sig från teologiska vidskepligheterna. De kämpade en i början till synes hopplös kamp mot teologiska obskurantismen och kyrkans fruktansvärda tyranni. Denna kamp förbereddes i det tysta, vilket var nödvändigt, ty så snart någon vågade öppet hävda sin övertygelse, svarade kyrkan med terror. Men de humana ideerna hade en oemotståndlig makt över den tidens bildade, och segern kom slutligen under 1700-talet.

³Med humanismen började den verkliga reformationen, som Luther avbröt och fördröjde i över 200 år, den stilla, ännu pågående reformationen för yttrandefrihet, tolerans och broderskap. För historiska okunnigheten och ytliga bedömandet har denna revolution varit omärklig. Men de härskande barbariska uppfattningarna veko steg för steg under ett ständigt stegrat tryck.

⁴Humanisternas främsta vapen mot teologerna voro just de ställen i nya testamentet som tala om kärleken. Det blev allt nödvändigare för teologerna att hävda den obefintliga kärleken som en ursprungligt kristlig idé, som man bara tillfälligtvis glömt bort i den hetsiga striden för renlärigheten. För teologerna var tron på fiktionerna viktigare än allt annat. "Rätta tron" var för dem religionens väsen. Allt annat var bisak. Buddhas lära, att religionens väsen var förståelse för och deltagande med allt levande, hade man intet sinne för.

⁵Att tänkarna och diktarna vågade allt friare säga sin mening, berodde, utom på frisinnade furstars beskydd, även på att de bildade bland adeln i stor utsträckning ekonomiskt stödde dem och beredde dem fristad i sina domäner.

⁶Ett fördjupat studium av denna andliga revolution bekräftar vad även ganska ytligt historiskt vetande kan fastställa. Montaigne (1533–1592) betecknas också som den "förste fransman som vågade tänka". Redan ett sådant uttryck säger ju volymer. Den oerhörda betydelse, Montaignes skepsis fick i Frankrike, Erasmus Roterodamus blodiga satirer i Tyskland och England, har ännu ej klart insetts. När denna kamp en gång blir skildrad, skall teologiska fiktionen om teologernas betydelse för andliga framåtskridandet få sin rätta belysning.

⁷Dessa andliga revolutionärer voro enligt sina principer mycket hovsamma mot sina fiender teologerna. Det var icke många, som av sin flammande indignation drevos till att förklara öppet krig mot kyrkan som Voltaire gjorde. Följden har också blivit, att han ännu i dag gäller för att ha varit en sällsynt usel typ. Topelius skrev i en dikt om honom, "han hade inget hjärta men huvudet var gott". Det är eftermälet om en sällsynt ädel personlighet, som offrade förmögenheter för att hjälpa och som riskerade allt för sanningen! Men så går det för dem som våga bekämpa lögnen och av samhället gillade skändligheter.

⁸Den stora massan behärskades av prästerna ända tills fritänkarrörelsen och socialismen i förening mot slutet av 1800-talet läto prästerna äntligen inse, att medeltiden definitivt var till ända.

4.17 *Det är humanisterna som förädlat religionen*

¹Först genom humanismen fick man förutsättningarna att förädla känslan. Den vördnad och dyrkan man förut kunde odla dikterades ytterst av fruktan för vredens gud och förädla ej.

²Först med humanismen har fritänkaren kunnat tillkämpa sig rätten att vittna om sanningen: “Visst finns det kosmiska väsen. Men intet, som har ett enda drag gemensamt med ett sådant vidrigt monster som Jahve.”

³Av frukten känner man trädet. Och kristendomens frukter under två tusen år vittna tillräckligt för den som kan se. En humanitets-religion skulle aldrig försöka frälsa mänskligheten med en djävul till gud och med tortyr och bål.

⁴Den humanist som blir kristen offerar förnuftet, kulturen och humaniteten. Han vittnar om att han aldrig var humanist utan en historiskt och sakligt okunnig, ytlig bedömare utan kunskap om verkligheten och livet, en människa, vilkens “humanism” var en lättsinnig lek med allsköns fraser. Annars kan man icke göra den saltomortalen.

⁵Alla de stora humanisterna ha tagit bestämt avstånd från kristendomen i väsentliga avseenden. Till och med en eljest så försiktig natur som Erik Gustaf Geijer blev åtalad därför.

⁶Humanitetsgeniernas insats i kulturen och utvecklingen kan icke överskattas. Det är de som förädlat kristendomen, gjort den human, framtvingat den smula tankefrihet, tolerans och förståelse för broderskapets universalitet, som finns.

4.18 *Kyrkan har alltid förföljt oliktankande*

¹Det i kristendomens historia förekommande talet om en kristen martyrkirka är en typisk religionshistorisk fiktion. Från sitt första framträdande såsom kyrka har kristendomen förföljt alla oliktankande, och denna kyrkas offer genom tiderna räknas till c:a femtio miljoner. Kyrkan borde tala tyst om martyrer. Ingen annan religion uppvisar någon motsvarighet till de kristnas förföljelse av oliktankande.

²Odiu theologicum (teologiska hatet) har alltid varit det värsta av alla slags hat. Bestialiteten var icke större hos nazisterna. Majoriteten av mänskligheten har i alla tider befunnit sig på barbarstadiet och är där ännu. Att historikerna icke klargjort detta, vittnar om okunnighet, oförmåga eller feghet.

³Det var först genom franska revolutionen, som människorna började kunna få “tänka fritt”, vågade tänka annorlunda än den allt tänkande förlamande teologien tillät. Den, som icke trodde som teologerna, sades vara i förbund med djävulen och brändes på bål. Många brändes ännu på Voltaires tid för vad teologerna kallade “hädelse”. Det var icke endast “häxor”, som historikerna fått oss att tro. De flesta historiker äro inga forskare utan avskrivare. Deras källor äro till över 90 procent enbart legender.

⁴Kyrkan söker försvara sina ogärningar i det förflutna med att dessa icke voro kristendomens fel utan människornas. Förstå de då icke, att en förkunnelse, som möjliggör sådana vansinniga tolkningar, är snedvriden? Med andra ord: att den lära som förkunnas icke är visdomens och kärlekens lära. Den lära Paulus förkunnade är i överensstämmelse med judendomen, som är motsatt Jeshu lära. Jeshu bröt med hela det betraktelsesätt, som i gud såg en straffande rättfärdighet och som idiotiserat och brutaliserat mänskligheten med det satanska påfundet om synd såsom ett brott mot ett oändligt väsen, ett brott som därför måste bestraffas med evigt helvete.

⁵Det vittnar om gott till förmån för Annie Besant (alias Hypatia, alias Giordano Bruno), att hon så storslaget behandlade kristendomen i sin bok *Esoterisk kristendom*, den lära hon lärt känna som Hypatia och som kostade henne livet, söndersliten av kristna pöbeln. Men innan hon fått återerindra sig esoteriken, var hon i Fabian Society alla prästers formidabla nerklubbare. Det är icke utan att man beklagar, att hon aldrig framlade resultatet av sina skarpsinniga undersökningar

rörande den exoteriska kristendomen. Det skulle besparat tusenden onödigt arbete.

⁶Sydafrikanska raspolitiken var typisk för den kristendom, som kopplat samman gamla och nya testamentet i en bibel (“guds rena oförfalskade ord”). För boerna har judiska synen på mänskligheten alltid varit i överensstämmelse med “guds vilja”.

⁷Kristendomens historia är i många avseenden intoleransens, fanatismens, religionshatets historia. Med religionskrig, kättarförföljelser, häxeriprocesser, inkquisitionens tortyr och bål, har den varit den blodigaste parodi på den visdomens och kärlekens religion, som Christos förkunnade.

⁸Ifråga om kyrkan kan man säga “vestigia terrent”, spåren avskräcka. Dess historia är skriven i blod, terror och tortyr. De miljontals martyrerna vittna mot den. Vad dess läror vållat av livsångest och tvivel på rätträdig gud är omätligt.

4.19 Kristendomen var och är en barbarreligion

¹Kristendomen var från allra första början såsom social företeelse en barbarreligion, sedan må kristna religionshistoriker leta fram hur många förfalskade urkunder som helst för att bevisa motsatsen.

²Hur blinda bokstavstron kan idiotisera och brutalisera annars högt bildade, högintelligenta, varmt kännande människor, vittnar kristendomen om under dess 2000-åriga historia.

³Vi behöva för övrigt icke studera kristendomens historia för att konstatera detta. Det finns gott om barbariska betraktelsesätt hos nutidens kristna. Biskop Billing i Västerås förkunnade år 1882, att det var “bättre att krossa det nyfödda barnet mot klippan än att låta det förbli odöpt”, och så sent som år 1950 förkunnade biskop Bo Giertz i Göteborg detsamma, båda tydligen “inspirerade” av Psaltarens psalm 137. Man skall vara bra förblindad för att icke inse, att dylika utsagor äro tillräckliga bevis på att kristendomen är förvrängning av Christos lära. För sådan kristendom bevara oss milde herre gud! Men sådan är den. Och därför bör den avskaffas.

4.20 Kyrkan är intoleransens högborg

¹Kyrkan är intoleransens högborg. Ännu tycks man icke kunnat inse, att intolerans är oskiljaktig del av en religion, som grundar sig på en orubblig dogmatik. Enligt denna är varje annan åskådning villfarelse och måste bekämpas.

²Man påstår, att buddhisterna på sistone också blivit krigiskt sinnade. Det vore icke förvånande. Gentemot så aggressiva religioner som alla former av monoteism (judendom, kristendom och islam), som predika den “enda sanna läran” och så snart de få makt tvinga sin åsikt på andra, ha de intet annat val än självförsvaret.

³Ännu ha icke de kristna kyrkorna och samfunden offentligen hävdats toleransens princip, varje individs rätt att ha egen uppfattning i alla frågor rörande livsåskådningen, att tänka vad han själv vill. Tvärtom finns en påtaglig tendens att ogilla alla åsikter, som icke överensstämmer med kyrkans lära. Intill dess att toleransprincipen uttryckligen hävdats, förblir kyrkan principiellt intolerant och skulle, om den återfinge den makt den en gång haft, kriminalisera “kätterier”.

⁴Kättarförföljelserna äro nu en gång kyrkans “karma” och förbli det, även om kyrkan offentligen erkänner dessa hiskeliga brott mot mänskligheten, mot frihetslag och enhetslag.

⁵Kyrkan beklagar sig över sina uppenbara fiender. Dem har kyrkan själv skaffat sig genom sina förbrytelser. De, som lärt känna den kristna kärleken i tortyrkamrar och på bål, torde för alltid vara botade för den kärleken. Det är också förklaringen på det ursinniga hat, varmed allt vad religion heter i många fall bekämpas.

⁶På lägre utvecklingsstadium är religionen med nödvändighet både intolerant och aggressiv. Det borde mänskligheten ha kunnat lära sig under några tusen år.

⁷Det enda sanna religionens väsen är kärlek och frihet.

⁸Att erinra om kyrkans ogärningar är icke angrepp på Christos lära utan innebär ett viktigt

påpekande, att kristendomsundervisningen icke har den förädlande verkan man alltjämt tror och påstår. Därom vittna för övrigt teologerna än i dag.

⁹Ifall kyrkan åter finge samma makt som på medeltiden, skulle vi på nytt få uppleva samma bestialiska förföljelse mot oliktankande som då. Det är en väsentlig insikt, som den s.k. religionspsykologien icke kan göra, ty den är lika verklighetsfrämmande som övriga psykologien. Så snart något som helst blir en maktfaktor, som strävar att bevara och helst öka sin makt, tas inga hänsyn till "en sådan löjlig fiktion" som människorätt, individens rätt. Ifall socialpsykologien kunnat lära något av vår tids historia, borde företeelser som fascism, nazism, bolsjevism varit tillräckligt upplysande.

¹⁰Man häpnar över den otroliga historiska okunnigheten och den psykologiska omdömeslösheten hos den lektor, som i ett föredrag hos "Förbundet för kristet samhällsliv" kunde påstå, att "icke-troendes goda handlingar blott är imitation av kristen etik". Det är den förblindande religiösa fanatismen i dess prydno. Två tusen års teologiskt tyranni, kristna kärlekens kättarbål och kristna intoleransens etik ha gjort allt för att förinta klassiska filosofiens etik. I alla tider har historien förfalskats i fanatiska idologers propaganda. Den gode lektorn borde ha undersökt Sveriges rikes lag, som är resultatet av sunna förnufts bearbetning av mänsklighetens livserfarenheter men icke är resultat av kristna etiken. Det skulle icke skada, om våra teologer finge en liten förskolning i rättsfilosofi och juridik. Då skulle man slippa läsa dylika fadäser.

¹¹Det var ett dräpande vittnesbörd "vandarprästen" David Petander år 1913 avgav, när han förklarade: "Vi borde sluta att missionera, ty missionärerna stå icke högre än kristna församlingarna, och det är ingenting att omvända till." Närvarande i kretsen voro bland andra rektor Natanael Beskow, filosofie och medicine doktor Henrik Berg, komministern i Johannes församling Axel Wenner.

¹²Vad som gjorde att teosofien från sitt första framträdande (Blavatskys bok *Isis Unveiled*) med ursinne och teologiska hatets alla perfida metoder systematiskt bekämpats, var dess obarmhärtiga avslöjande av teologiska förfalskningen av Christos lära och kyrkans alla skändligheter under hela dess tillvaro. Man kan tillägga, att det är bättre att vara "historielös" än att få en genomförfalskad uppfattning av det förflutna.

¹³Humanisters bön ännu i dag är: gode gud, låt icke kyrkan återfå sin maktställning. Kyrkan har aldrig höjt sig över allmänna utvecklingsnivån. Och den nivån tillhör ännu lägre emotionalstadiet (repulsionens sfärer).

4.21 Teologiska livsokunnigheten

¹Teologerna sakna kunskapen om verkligheten. De veta ingenting om:

- 1) tillvarons tre aspekter
- 2) de kosmiska världarna och deras beskaffenhet
- 3) människans olika höljen i de olika världarna
- 4) de högre naturrikena
- 5) tillvarons mening och mål
- 6) livslagarna.

²Utan den kunskapen lever man, fränsett livet i fysiska världen, i en skenvärld av fantasifoster. Förföriska principen, att "göra ont på det att gott må komma därav", strider mot samtliga livslagar.

³Den kristna teologiens lära om människans absoluta syndfullhet och obotliga ondska har skenet för sig, och därpå beror dess suggestiva makt. Men teologiens förklaringar härtill vittna om total okunnighet om jagets odödlighet, evolutionen genom de olika naturrikena, djuret som blir

människa, de olika slagen av medvetenhet, om det emotionalas egen verklighet med dess attraktion och repulsion, människans reaktioner enligt minsta motståndets lag på de kosmiska vibrationerna, absoluta lagen för orsak och verkan i allt som sker. Om ingenting av detta ha teologerna någon aning, och de sakna möjlighet fatta denna verklighet. Deras tänkande utgår från av okunnighet och vidskeplighet sammanfattat mentalsystem, som de tro på och icke våga betvivla.

⁴Teologer ha i alla tider bland alla folk “bjudit stenar i stället för bröd”. De ha därmed rest hinder i vägen för sanningen, hindrat folk att själva söka finna sin egen väg. Människans eget jag visar henne vägen, sanningen och livet, ty jaget är gudomligt till sitt väsen. Irrandet hör med till sökandet.

⁵Teologernas största misstag är att göra Christos till en unik företeelse i mänskligheten. Visserligen var han såsom ett 44-jag (numera på väg att bli ett 42-jag i andra gudomsriket) och medlem av sjätte naturriket oerhört långt före övriga mänskligheten i sin medvetenhetsutveckling. Men hela detta idiotiserande ofog med “guds son”, offer för mänsklighetens synder, offer för guds egenrättfärdighet, försonare av guds vrede etc., har totalt snedvridit meningen med hans mission. Det är den mest fruktansvärda hädelse mot planethärs karen (ett 28-jag) som kan tänkas. Att anklaga dessa högre riken, som leva för att tjäna evolutionen och allt livs medvetenhetsutveckling, för de mest barbariska, brutala och omänskliga betraktelsesätt, vittnar om total brist på omdöme och humanitet.

⁶Enligt kristna trosbekännelsen skall Christos återkomma “för att döma levande och döda”. Det är tre grova misstag i en enda sats. Han återkommer för att tjäna. Gud kan aldrig döma. Det finns ingen död. Gud kan aldrig skilja någon från sig, emedan han är ett med allt. Han behöver icke döma, ty lagen för sådd och skörd tillser att “rättvisa skipas”.

⁷Ett gnostiskt uttryck, som teologerna totalt missförstått som alla andra, är “skilja fåren från getterna”. Inom gnostikerorden kallades de invigda för “getter” och de oinvigda för “får”. Symbolen betydde, att människorna skulle få tillfälle att själva avgöra, om de ville begagna tillfället att under påverkan av Christos vibrationer och personliga närhet övergå till femte naturriket eller kvarstanna i fjärde.

⁸Teologerna, som utan kunskap om verkligheten och livet trott sig om att kunna rätt tolka de gnostiska symboler som fallit i deras händer, ha naturligtvis missförstått även symboliska uttrycket “nåd”. Det innebär helt enkelt, att människan har det bättre än hon förtjänat. Hon har begått sådana bestialiteter i sina tiotusentals inkarnationer att, hade hon fått igen alltsammans omedelbart, livet icke skulle kunnat bestå. Det finns mycken gammal sådd att skörda, som får vänta, tills hon förvärvat attraktionens egenskaper och får tillfälle att genom tjänande liv gottgöra det lidande hon tillfogat allt levande.

⁹Därtill kommer att, hade hon ej fått hjälp med sin medvetenhetsutveckling, icke fått högre rikens verklighetskunskap till skänks, hon aldrig skulle finna vägen till högre rike. Hon har med sin självförvärvade, repellerande grundtendens omöjliggjort för sig att själv finna vägen. Ty endast strävan till enhet för oss framåt och uppåt. Det är således fråga om en högst oförtjänt “nåd”.

¹⁰Den vanliga, vulgära uppfattningen av “karma” visar sig även i det hänseendet vara ohållbar. Livet är icke så enkelt funtat, att enkla intellekt med något enstaka faktum lämpa sig såsom uttolkare av verkligheten.

¹¹Man kan just icke påstå, att teologerna ha alltför stor kunskap om verkligheten. För dem finnas endast “sinnevärlden” (fysiska världen) och “andliga världen” (överfysiska tillvaron).

¹²När teologer à la Anders Nygren i Lund förneka existensen av överfysiska världar, ansluta de sig till judiska teologien, enligt vilken det icke finns annat än fysiskt liv. Återstår för de lärde att förklara, hur Christos kunde göra sig “osynlig”, när han var i fysisk kropp efter “uppståndelsen”. Det hörde väl med till de “oförklarliga underverken”. Men gud, var håller han hus, eftersom också

han måste vara fysisk?

¹³Det enda folk, som förnekat överfysisk existens, har förstått att för de kristna framstå som det mest religiösa. Onekligen bra gjort av teologerna.

¹⁴Teologerna kalla Platon för en hedning. Han var icke döpt. Och så lärde han om metempsykos. De okunniga översätta det ordet med själavandring. Det är fel. Platon var en invigd och hade lärt sig skilja på själavandring och reinkarnation.

¹⁵Teologerna veta ej, att livets mening är individens medvetenhetsutveckling. Även de teologer, som godtagit själens fortsatta liv efter organismens upplösning, ha mycket oklara föreställningar om denna fortsatta tillvaro. De veta icke heller, att människan måste såsom fysisk varelse förvärva alla de egenskaper och förmågor, som äro nödvändiga för att ingå i "himmelriket" (femte naturriket). Efter "döden" finns ingen fortsatt medvetenhetsutveckling utan endast ett skenliv mellan inkarnationerna. Fysiska livet är för människan det väsentliga, det enda reella. När mänskligheten insett detta, kommer den att ordna sina fysiska omständigheter så, att alla få möjligheter på bästa sätt leva ett friktionsfritt liv såsom förutsättning för förverkligandet av livets mening. Teologerna ha icke insett detta, förblindade som de blivit av sina ohållbara dogmer.

¹⁶Folk ha numera fått tag på ett nytt ord, "livslagarna", och genast blir det som vanligt idiotiserat. När ska folk lära sig, att de icke utan vidare ska tro sig om att veta ett nytt ords egentliga betydelse? Var och en missförstår det på sitt sätt, och så är den beteckningen förstörd.

¹⁷När en akademiker i television förstiger sig till påståendet, att "livslagarna finnas i kristendomen", bör detta icke stå oemotsagt. Han visade därmed, att han icke visste vad han talade om. Men det får man visst numera icke begära. Hela kristendomens historia vittnar om, att man aldrig vetat något som helst om några livslagar. Endast de i esoteriska kunskapsordnarna invigda hade kunskap om dessa. De ha också varit okända för oinvigda ända till år 1875. Sedan dess har förfalskningen av historien även i detta hänseende pågått oavbrutet. Och efterkloka snusvisheten, som vet allting bäst, kommer (som vanligt) med inlägget, att "det var naturligtvis vad de egentligen menade". Vilka de? Kyrkomöten, påvar, inkquisition?

¹⁸Enligt kyrkans lära var vår planet centrum i kosmos och den enda bebodda. Att den är en av de mindre planeterna i ett av vintergatans mindre solsystem, var en lära som den gamla kristna kyrkan fruktade med en verklig instinkt och bekämpade under århundraden med den terror, som fruktan alstrar. När inga påvens bannbullor längre hjälpte, tog kyrkan till den förtvivalade utvägen, att påstå att den läran ingenting betydde.

¹⁹I sitt stilistiska mästerverk *Esoteric Buddhism* (dålig svensk översättning, *De invigdes lära*) säger Sinnett härtill: "Detta hävdande har hittills haft större framgång än dess upphovsmän kunnat hoppas. När kyrkan fruktade astronomiska upptäckterna, tilltrorde den människorna större logisk kapacitet än de visat sig besitta." Folk ha visat sig mer än villiga att göra vad esoteriken uppmanar oss att icke göra: hålla vetenskap och religion isär med tanketäta skott. Så länge och så fullständigt har man genomgående i fortsättningen tillämpat denna princip, att just dogms orimlighet snarast tas såsom bevis på dess trovärdighet.

²⁰Tydiligen har kyrkan genom bländande kasuistik lyckats få sina trogna säga med Tertullianus (kasuistikens upphovsman): Jag tror, emedan det är absurt.

²¹Man förstår, att teologerna förneka allt tal om utveckling. De bekämpade så länge det gick biologiska utvecklingsläran. De bekämpa så gott det går kunskapen om medvetenhetens utveckling genom de olika naturrikerna. De vittna därmed om, att de själva sakna utvecklingsmöjligheter.

²²Det är goda tecken, att kyrkorna avfolkas. Det vittnar om, att sunnda förnuftet äntligen börjar utvecklas. Mänskligheten låter sig icke i längden idiotiseras.

4.22 Förnuftsidiotisering

¹Teologien har en märkvärdig förmåga att eliminera sunda förnuftet. Det underbara, som finns i Christos lära om gudsfröet i människan, som när det fått gro och utvecklas bär den härligaste frukt (medvetenhet om allt livs gudomlighet på grund av oförlorbar delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten), har förvanskats till en orimlig gud och en orimlig frälsningslära.

²Vad planethierarkien kallar "förstörande av förnuftsprincipen" eller esoterikern för "idiotisering" är godtagandet av orimligheter mot sunt förnuft, godhet, enhet. Exempel äro teologer. När de återfödas och på nytt få återerinra sig det i undermedvetenheten inetsade teologiska systemet, förefaller detta omedelbart så självklart, att de aldrig tvivla på dess riktighet.

³Man skall icke vänta sig kunna påverka dem som utformat eller godtagit ett mentalsystem. De äro "frälsta" för den inkarnationen. I nästa som först kunna de lära om. Mentalsystem äro orubbliga. Nya fakta spränga systemet, och det orka de flesta icke med, icke heller att utforma ett nytt. Har systemet inetsats i undermedvetenheten, kan det taga många inkarnationer, innan det kan sprängas. De, som under flera inkarnationer inlärt samma system (skolastiker i katolska kyrkan, teologer etc.) kunna ha blivit så idiotiserade, att de icke kunna frigöra sig, så länge dessa system fortfarande gälla för någon större grupp och de alltså ha utsikt att ånyo påträffa dem. I regel är det också så, att de, som övergå från en tro till en annan, kommit i kontakt med sin gamla. Den känna de igen.

⁴Man blir teolog genom att tillägna sig de teologiska fiktionerna, som utgöra en egen tankevärld utan samband med verkligheten i övrigt. Teologerna leva i denna tankevärld, röra sig med dessa fiktioner och kunna icke tänka på något, som ej hör ihop med denna. Teologiska litteraturen fyller hela bibliotek. Och den, som lever i denna litteraturatmosfär, blir oförmögen att tänka annat än i teologiska fiktioner. Motsvarande gäller givetvis även filosofien och vetenskapen. Men den stora skillnaden är, att i övriga system kritiska förnuftet erkänts såsom norm för tänkandet och alltså möjliggör kritik av själva fundamentaldogmerna, vilket är uteslutet ifråga om teologien. Rör man vid dessa dogmer, är man icke längre "kristen" utan en hedning och har ingen talan. Kritiska förnuftet är därmed definitivt utmönstrat. Fastslogna, orubbliga dogmer, som ej få betvivlas, ej få kritiseras, göra teologien oåtkomlig för sunt förnuft.

⁵Människornas "fria vilja", garanterad genom frihetslagen, från gudomligt godtycke, i samband med deras själviskhet, är enda hindret för friktionsfria medvetenhetsutvecklingen. Människorna vilja bli frälsta på bekvämaste sättet för att slippa göra något därför. De be till gud att få allting för att missbruka det de få och utan tanke på att andra också behöva någonting och att vad gud skulle ge dem måste han ta från andra som lida verklig nöd. Det hela är en otrolig brist på sunt förnuft och en blindhet för allas väl, som endast kan leda i fördärvet.

⁶De, som trots allt bli präster numera, äro sådana, som i föregående inkarnationer varit präster och i sitt nya liv följa "minsta motståndets lag". De ha redan förut idiotiserat sitt förnuft och äro oemottagliga för sunt förnuft.

4.23 Dogmer

¹Det "centrala i kyrkans förkunnelse" är ett antal dogmer, som icke endast vila på misstolkning av esoterisk gnostik utan även strida mot verkligheten och sunt förnuft, äro hädelser mot livets gudomlighet samt verka idiotiserande. Det kyrkan lär är icke Christos lära. Gud är icke vrede. Gud är icke egenrättfärdighet. Gud fördömer ingen. Guds lag är den stora Lagen, och i den finns varken bud eller förbud. Det finns ingen "synd mot gud". "Synd", om man nu skall använda detta idiotiserade ord, är misstag ifråga om Lagen, men ingen förbrytelse mot gud, som därför kräver evigt straff i helvetet.

²De teologiska dogmernas skenbara outrotlighet beror icke endast på den ständiga propagandan i skolan och kyrkan utan även på att dogmerna motsvaras av sedan många hundra år dagligen genom mänskliga tänkandet förstärkta mentalformer i mentalvärlden. Det har behövts en energisk

propaganda av vetenskapens representanter för att bilda nya tankeformer i mentalvärlden, vilka kunde ersätta de teologiska. Filosofernas tankeformer ha haft mindre betydelse, emedan de filosofiska föreställningarna aldrig godtagits av massan och i stort sett insetts vara fiktioner. Ännu är sunda förnuftets kamp för verklighetsideerna långt ifrån slutförd.

³Teologiska frälsningsläran vederlägges av insikten, att tillvarons mening är medvetenhetsutveckling och att denna är en individens ensak.

⁴Enligt teologiska fikcionalismen måste gud offra sin ende son för att kunna förlåta en barbarisk och bestialisk mänsklighet dess "synder" (förbrytelser mot "Guds bud", som den var okunnig om). Samtidigt förföljas judarna därför, att de "korsfäste Kristus". Enligt mest elementära logiska krav gjorde de ju mänskligheten en tjänst, eftersom först därigenom gud kunde förlåta. Men man skall icke begära logik och förnuft.

⁵Den teologiska försoningsläran vederlägges av insikten, att gud varken kan vredgas eller behöver försonas, att han aldrig uppställt några bud eller förbud och att ingen kan begå någon förbrytelse mot honom.

⁶Föreställningen att försona vredgad gudom genom blodsoffer var en uppfinning av svarta prästerskapet i Atlantis. Den sataniska lögnen satte skräck i de livsokunniga. Den som misshagade prästerskapet kunde alltid utpekas såsom den gudomen vredgades på och som var upphovet till missväxt eller andra naturkatastrofer.

⁷Mänskligheten behöver frälsas men icke från en hatisk gud utan från sina vidskepelser.

⁸"Kristi dödsångests mysterium" är en teologisk fantasikonstruktion utan motsvarighet i verkligheten. För ett 43-jag finns ingenting liknande dödsångest. Christos lidande var den agoni ett sådant väsen måste uppleva vid åsynen av en totalt desorienterad mänsklighet, vars "andliga" ledare voro (om än omedvetet) svarta magier.

⁹Varuti teologiska dogmatiken gör ödesdigra misstag:

- 1) bibeln är icke guds ord och ingen religiös auktoritet
- 2) gud är icke vrede
- 3) gud är ingen nitälskande självrättfärdighet
- 4) synd är intet brott mot gud
- 5) det finns ingen kosmisk satan
- 6) det finns intet helvete
- 7) det finns inga gudomliga straff
- 8) det finns ingen guds nåd
- 9) samvetet är icke guds röst i människan
- 10) det finns ingen synd och alltså ingen syndaförlåtelse
- 11) det finns inga guds bud eller förbud
- 12) gud skyddar icke sanningen på jorden
- 13) fysiska livet är ingen jämmerdal
- 14) det finns varken himmel eller helvete
- 15) gud gör icke det människorna kunna göra
- 16) ingen människa vet guds vilja eller har rätt påstå att hon gör det.

¹⁰I evangelierna finnas bland andra två uttalanden, som äro typiska för de lärde. "Kan något gott komma från Nasaret?" "Rannsaka skrifterna och se att från Nasaret har ännu ingen profet uppstått." Det är legendörfattarens verkliga parodi på ett av de lärdes många slag av sanningskriterier. Men där förståelse saknas, användas dylika betraktelsesätt och argument. Var finns förnuftet? Ack, det behövs ej. Det enda som behövs är att vara lärd och kunna rannsaka skrifterna.

¹¹Att hithörande historiska företeelser för den ädelt kännande måste bli pinsamma, är givet.

Men att de varit möjliga, torde ge religionspsykologerna något att tänka på vid studiet av mänskliga naturen. Dogmernas förmåga att fördumma, förblinda, förgifta och brutalisera är för den oerfarne helt enkelt otrolig.

¹²Andliga verkligheten är för teologerna deras dogmer.

¹³“När någon sökt den levande Christos, har man visat honom ett med spetsfundig lärdom hopfogat skelett. Den levande har ersatts av ett dogmernas benrangel, som mer än något annat varit ägnat att kyla av hjärtats värme. Oförnuftets skapelser ha utgivits för guds visdoms alster.”

¹⁴Teologerna förklara, att mänskliga förnuftet ej kan förstå de teologiska dogmerna, som dock formulerats av teologer. Varken Buddha eller Christos har formulerat några dogmer. Det behövs inga dogmer för att förverkliga “guds rike” på jorden, det “universella broderskapet”, uttryck för allt livs enhet.

4.24 Teologiska sofisteriet

¹När en dogm definitivt vederlägges av forskningen, skynda oansvariga teologer genast att betyga, att den varit betydelselös, att den icke berörde “det centrala”. Det var väl därför man så ivrigt och så länge det gick förnekade de fakta, som vederlade dogmen.

²Fiktionen om det centrala var intet dumt påhitt. Den räcker länge, ända tills centraldogmen ramlar. Man kan gott ge teologerna rådet att icke försvara sig. Ty varje försvar är en ny sofism, som ännu mera blottställer den redan betänkligt avslöjade fikcionalismen.

³Teologerna leva ett intellektuellt dubbelliv. Vetenskap och kritiskt förnuft förvaras i ett fack, dogmerna i ett annat. Dessa två fack sakna förbindelse med varandra. Allt efter behovet öppnar man det ena eller det andra. Man kan tydligen komma långt med dylikt självbedrägeri.

⁴“Att se är att tro”, säger en teolog. Det är med dylika sofismer man arbetar på nödvändiga begreppsförvirringen och fördumningen. Att se är att veta och icke att tro. Att se ger alltid någon kunskap. Att tro idiotiserar alltid i något avseende.

⁵Till sofisteriet hör att under allehanda finter och knep bekämpa vetenskapens fundamentalfakta med okunnighetens mytologi.

⁶När teologerna fört sina fiktioner ad absurdum och omöjligt längre kunna försvara dem med någon av sina otaliga sofismer, kan man få höra, att ifrågavarande dogm icke längre gillas av “moderna teologer”. Även detta är sofistisk. När kyrkan en gång fastslagit sin trosbekännelse, sakna enskilda teologer varje rätt att förkunna egna avvikande åsikter. Annars är kyrkans lära klar lögn och teologerna ansvarlösa. Men teologerna behöva denna oklarhet, tvetydighet, “dubbla bokföring” för att icke tvingas erkänna, att bibeln icke är guds ord, att dogmerna icke äro sanningar, att de icke tro vad de säga sig tro. Man kan omöjligt frigöra sig från känslan av att teologerna förstört instinkten för sanning, ärlighet, uppriktighet. De leva i en atmosfär av tvetydigheter, halvsanningar, kvartssanningar och klara lögner.

⁷För att bekämpa påvens auktoritet gjorde protestantiska kyrkorna bibeln till guds rena, oförfalskade ord.

⁸Grundfelet i katolicismen, det obotliga, är kyrkan såsom gudomlig auktoritet. Ingen institution har livets rätt att ställa sig mellan individen och hans rätt till frihet. Det är ett brott mot frihetslagen. Katoliken söker rädda sig från ansvaret för kyrkans gärningar med sofistiska talet om, att med kyrkan icke menas dess ofullkomliga representanter. Men de kunna aldrig skiljas åt. Kyrkan är ofullkomlig därför att den måste representeras av människor. Att dess dogmer äro människoverk, är en annan sak men även den fullt tillräcklig för att klargöra själva orimligheten i dess anspråk.

⁹Under 400 år godtogo historikerna i protestantiska länder påståendet, att protestanterna kämpade för tankefriheten. Påståendet är emellertid klar lögn, eftersom “tankefriheten” bestod i att tänka som protestantiska teologer i stället för katolska. Det är den vanliga “friheten”: “rätten” att tänka som de makthavande befallt.

4.25 Bibeln

¹“Allting i bibeln är guds ord.” Gamla testamentet med dess barbari är alltså lika gudomligt som Kristi bergspredikan.

²Söker man påvisa orimligheten, försvara teologerna gamla testamentet med att det innehåller “löftet” och nya testamentet med att det visar “löftets uppfyllelse”. Gud hade lovat att slakta sin son och höll löftet.

³Bibeln kallas “guds rena, oförfalskade ord”. Detta är helt enkelt en grov lögn och en fruktansvärd hädelse.

⁴Man skall vara hopplöst omdömeslös för att kunna kalla den samling skrifter, som okunnigheten författat och godtycket sammanställt till en bibel, för “guds rena, oförfalskade ord”, kunna tro att judendomen (gamla testamentet) och Christos lära (bergspredikan) lika mycket äro guds ord, att Christos lära, Pauli lära och kyrkomötenas lära äro samma lära.

⁵Hur mycket som återstår, innan mänskligheten förvärvat sunt förnuft, hur fiktioner kunna idiotisera, framgår av tron på bibeln såsom “guds rena, oförfalskade ord”.

⁶Bibeln är ursprungligen en samling symboliska böcker. Genom översättningar ha symbolerna utsatts för försök till uttydning och därvid blivit omtolkade. Resultatet är en idiotiserad text och ett falsifikat av stora mått, en samling fiktioner, sagor, rövarhistorier.

⁷Gamla testamentet är en bearbetning av vad de i babyloniska templen uppfostrade judeynglingarna uppfattat av tempelarkivens symboliska skrifter, bland annat kaldeernas Kabbala. Det är alltså stöldgods, missuppfattning och förvrängning.

⁸Nya testamentets evangelier äro ursprungligen gnostiska romaner, avsedda för oinvigda.

⁹Sedan det av Eusebios fabricerade nya testamentet godtagits på kyrkomötet i Nicea år 325, igångsattes en fullständigt frenetisk och synnerligen effektiv klappjakt på alla äldre manuskript. De enda äkta som bevarats äro i planethierarkiens ägo. Och de bli icke offentligtgjorda förrän mänskligheten själv kommit till insikt om att testamentet måste vara en förfalskning.

¹⁰I det sammanhanget kan omnämnas att Blavatsky berättar, att Tischendorf av ryska regeringen lurades att i Katarinaklostret vid Sinai upptäcka ett testamente, som icke funnits där förut och som han trodde vara från första kristna tiden. Det gäller alltjämt för äkta. Vad har man icke begått för nidingsdåd för att “försvara tron”? Varför kan man icke inse, vilka drivkrafter som ligga bakom dessa förtvivalade försök att till varje pris skydda lögnen?

¹¹De bibliska urkunderna – såväl gamla som nya testamentets skrifter – ha haft avgörande betydelse för judendom, kristendom och islam. Därför ha en grupp kausaljag med förmåga att studera planetens kausalminne av allt skeende i de mänskliga världarna alltsedan planetens tillkomst också ansett sig böra utforska dessa skrifers ursprung. De ha funnit, att samtliga skrifter genomgått många förvandlingar, innan de fått sin nuvarande form. Ingenstädes ha de funnit spår av de sjuttio uttolkare, som Ptolemaios skulle ha hållit inspärrade, tills de översatt gamla testamentets opunkterade hebreiska text till grekiska. Upphovsmannen till legenden är Josefus, som kausaljagen konstaterat vara “en stor lögnare”.

¹²Det är att hoppas, att något kausaljag ägnar sig åt att skriva kommentarer till evangelierna i bibelns nya testamente och påvisar orimligheterna i dessa. Det vimlar av uttalanden, som Jeshu omöjligt kan ha gjort.

¹³Bibeln innehåller visserligen esoterismer. Men de äro på måfå blandade, insatta i sådana sammanhang att deras mening i de flesta fall förvrängts, varför de äro i stort sett värdelösa.

¹⁴Gud har annat att göra än att “förkunna sitt ord”, uppställa förbud och försöka tala förnuft med en livsokunnig, barbarisk mänsklighet, som fördrivit planethierarkien, femte naturrikets medlemmar, de enda som ha kunskap om verkligheten, livet och Lagen. Planethärs karen tillser, att livets mening och mål förverkligas trots allt motstånd från de livsokunniga egoisternas sida, som i sin fåvitskhet icke fråga efter livslagarna. Människan har fått sitt förnuft för att använda det.

Förnuftet är evolutionens resultat, "guds gåva till människorna".

¹⁵Det finns väl knappast något område, där konstruktiva fantasien firar sådana orgier som vid olika sekters utläggningar av uttryck, liknelser etc., förekommande i bibeln, enkannerligen nya testamentet. En sammanställning av alla dessa olika tolkningar skulle vara högst upplysande. Den skulle bekräfta esoteriska insikten, att endast en kausal undersökning i varje särskilt fall kan avgöra vad som förekommit eller vad som menas.

¹⁶Livsokunniga sakna alla förutsättningar att tolka bibelns, evangeliernas och samtliga "brevens" (ursprungligen gnostiska uppsatsers) symboler och mening. De ha i alla avseenden misstolkat dem. Det är därför alla tiders teologer förfalskat sanningen och fört bort från verkligheten. Det är icke angrepp på deras ärlighet, men väl ett konstaterande av deras ohjälpliga livsokunnighet.

¹⁷Så snart ett samfund låst fast sin livsuppfattning vid en papperspåve av något slag, har det avskurit förbindelsen med livet.

¹⁸Karin Boye: "Ja, men då bör vi först och främst förbjuda bibeln, för det är den värsta bok som finns." I varje fall finns det ingen bok, som berett mänskligheten sådant namnlöst lidande och så lyckats idiotisera och brutalisera mänskligheten.

4.26 De kristnas gud

¹Monoteismen, denna förnuftsvidriga verklighetsuppfattning, är liksom den hatiske, hämndgirige och blodtörstige guden Jahve en uppfinning av judarna. Att kristendomen och islam kunnat godtaga dessa båda fiktioner, gör dessa religioner till judiska sekter.

²De kristna övertogo judarnas gud Jahve men ändrade honom i vissa avseenden. Judarnas Jahve krävde blodoffer för att icke förgöra sitt egendomsfolk. Efter Jeshu måste ju detta ändras. Teologiska uppfinningsrikedomen ersatte hatet med en egenrättfärdighet, som icke kunde förlåta. Huvudsaken var att man fick ha kvar fiktionen om synd som brott mot ett oändligt väsen. Men eftersom alla synder voro förlåtna genom golgata, så kunde man nu fritt få begå vilka ogärningar som helst utan straffpåföljd, bara man trodde på fiktionen (enligt protestantiska versionen).

³Enligt gamla testamentet är gud hatisk, vred, hämndgirig, långsint, avundsjuk, godtycklig, i stånd att befälla vilka ogärningar som helst. Han säger visserligen "Du skall icke dräpa" men låter tydligt förstå, att det betyder "Du skall icke dräpa annat än på min befallning". Han låter sin hämnd gå ut över oskyldiga. Han skapar ofullkomliga varelser, som just genom sin ofullkomlighet icke kunna fullgöra hans bud, och förutbestämmer dem därmed till evigt helvete. Han är så självrättfärdig, att han icke kan förlåta!!!

⁴Den kärleksfulle guden har oundvikligen förutbestämt alla till osalighet och eviga straff, särskilt om de våga använda hans högsta gåva, det som gör människan till människa, nämligen förnuftet.

⁵Genom att tillägga gudsfiktionen sådana egenskaper som självgodhet, äregirighet, maktlystnad, godtycke ha de sataniserat själva grundfiktionen. Det andra följer av sig självt. Denna omänsklighet är fullt i stil med teologiska kärlekstanken att till fröjderna i himlen hörde lustfyllda beskådandet av de fördömdas kval.

⁶Judafolkets Jahves hotelse att hemsöka fädernas missgärningar på barnen allt intill tredje och fjärde led är exoterisk förvrängning av ett esoteriskt faktum: individens större misstag ifråga om livslagarna kunna för hans del visa sig i flera efterföljande inkarnationer. De flesta orimligheterna i religionerna äro okunnighetens försök att tolka ursprungliga symboler.

⁷De kristna bedja, att gud skall göra allt, så att de slippa göra något själva. Han gör icke det. Han gör sitt och vi ha att göra vårt. Kristenheten har totalt missförstått läran om "kraft av höjden". Alla livet uppehållande livsenergierna komma visserligen från högre världar. Men det är vår sak att själva använda dessa energier, som strömma ner och som, om de icke brukas av dem som kunna, för dem innebära "försummade möjligheter och tillfällen".

⁸Ingen gud har makt att förlåta synder eller upphäva naturlag. Så kallade underverk innebära icke upphävande av en enda lag. Enligt esoteriken finnas inga andra "underverk" än tillämpning av förut okända naturlagar. Grammofon, film, radio, television hade varit "underverk" år 1800. Kausaljag med kunskap om fysiska, emotionala och mentala naturlagarna kunna utföra ännu mycket "underbarare" saker. Christos förkunnade, att mänskligheten en gång skulle kunna utföra märkligare saker än han gjorde. Dessa hans ord har man rätt återgivit i "evangelierna".

⁹När folk vittna om "sin tro på gud", vittna de om sin okunnighet och omdömeslöshet. Vad mena de förresten med "gud"? Det är samma omdömeslöshet, som kommer till synes i biografier över stora män: att de trodde på gud. Som om det vore något bevis på guds existens! Det är endast bevis på att de godtagit sin tids fiktioner. Det finns inga andra bevis på guds existens än personliga mötet med vår planets härskare. Och därför fordras objektiv essentialmedvetenhet i essentialvärlden.

¹⁰Gud kallas oföränderlig och har efterhand tillagts alla föränderligheter. Denna teologernas gud är godtycke och laglöshet. Deras gud har därmed visat sig vara en fantasikonstruktion och ett missfoster. Den gud de tillbedja är en gigantisk elemental i emotionalvärlden, som dagligen förstärks genom alla deras böner.

4.27 Guds vilja

¹Teologerna veta precis guds vilja. Han vill naturligtvis som teologerna. Det är därför som teologer finnas. De äro du och bror med honom och veta, vad han tänker göra och inte göra.

²Att materie- och livslagarna äro "guds vilja", ha de ingen aning om. För att kunna tala om "guds vilja" måste man alltså ha kunskap om livet och livslagarna. Det räcker icke med tro.

³Teologernas tro, att de veta guds vilja, hindrar dem emellertid icke att, när de stå inför nya problem, tala om "guds outrannsackliga vilja". Denna "guds outrannsackliga vilja" är vad esoterikern kallar "livets mening och mål"; det är evolutionen eller alla monaders fortsatta medvetenhetsutveckling.

⁴Kyrkofadern Tertullianus, ävensom Duns Scotus, ansågo, att av samtliga tio budorden kan gud när som helst upphäva de åtta. Han kan när han vill stämpla mord och stöld som goda och berömliga gärningar. Guds vilja är absolut godtycklig. Vad gud vill är gott, emedan hans makt är absolut. Såsom representant för gud kan påven förkunna det gudomliga godtyckets beslut. Varmed bevisas att "makt är rätt".

⁵Katolska kyrkan, som motsätter sig fortsatt utveckling utöver den nivå mänskligheten nått, är i strid med "guds vilja". Denna kyrka vill hålla folket i okunnighet för att kunna härska. Det visar sig att en kyrka med avlönade präster alltid blir ett hinder för utvecklingen, ett hinder för "guds rike".

⁶Att kalla femte naturriket för "guds rike" är emellertid olämpligt i flera avseenden. Uttrycket är felaktigt och missvisande. Det medför föreställningen om en gudomlig fullkomlighet, som icke finns. Det ligger alltför nära yogafilosofernas vidskepelser att människan kan bli gud. Det har givit teologernas spekulationsdrift möjlighet att fantisera om guds vilja.

⁷Det är i själva verket ett omöjligt företag att söka förklara högre slag av medvetenhet för lägre. Hur man än försöker, så blir det högre neddraget och mer eller mindre idiotiserat, mest av dem som tro sig om att kunna fatta det ofattbara, varpå alla tiders teologer, som fantisera om att "veta guds vilja", utgöra otaliga exempel. Varje högre världs medvetenhet är så totalt olik alla lägres, att endast livsokunnighet i förening med obotlig stupiditet kan inbilla sig förstå.

4.28 Guds röst

¹Naturligtvis har livsokunnigheten sökt förklara "samvetet" på många olika sätt.

²I enlighet med sin fundamentala felsyn på verkligheten kalla teologerna latent undermedvetenhetens yttringar i vissa livssituationer för "samvetet" eller "guds röst i människan".

Enklaste psykologi kan iakttaga samma företeelse hos såväl de högst utvecklade djuren, hundar och katter, men då vilja väl teologerna icke använda den definitionen? Var fanns guds röst hos de teologer i boerkyrkan, som försvarade sydafrikanska, omänskliga apartheidpolitiken?

³“Folkets röst är guds röst.” Detta en gång Vatikanens slagord för politiska syften kan kuriöst nog vara riktigt men i en viss helt annan betydelse. När hela mänsklighetens enhetliga röst en gång ger uttryck för enheten, “stämmer det”.

⁴På lägre utvecklingsnivåer är samvetet klar vetskap om brott mot pålagd eller godtagen regel och reaktion i enlighet med individuell inställning till dylika regler (alltså medveten “olydnad”). På högre nivåer, där individen förvärvat förståelse för Lagen, är samvetet en omdömessak. Att tala om “guds röst” vittnar om grotesk primitivitet.

4.29 Allt som befrämjar evolutionen är “gudomligt”

¹Allt, som är nödvändigt och ändamålsenligt för livets fortbestånd och medvetenhetsutvecklingen i fysiska världen, är lika “gudomligt” som högre rikens världar. Till dessa företeelser räknar planethierarkien politik, ekonomi, kultur, forskning etc., alltså sådant, som teologerna av gammalt betraktat såsom mer eller mindre syndiga företeelser. Allt är gudomligt, som befrämjar medvetenhets-utvecklingen, när det bedrivs med detta motiv.

²Hela kosmos har tillkommit för att möjliggöra atomernas medvetenhetsutveckling. Allt som tjänar detta ändamål betraktas av planethierarkien såsom “andligt” eller “gudomligt”. Allt arbete, som utföres med rätt motiv och i “rätt anda”, är gudomligt, allt som i något avseende möjliggör evolutionen, och det gör praktiskt taget allt som tjänar ändamålsenligheten, det som behövs för livets bestånd, exempelvis gatsopning.

³Alla världar äro lika gudomliga. Teologerna ha gjort fysiska världen till en syndens värld och därigenom berövat den dess gudomlighet. Det är i stället så, att skulle någon av människans världar (fysiska, emotionala, mentala) kunna betraktas såsom förmer än de övriga, så är det fysiska världen, som är den förnämsta. Det är till fysiska världen vi inkarnera. Det är endast i fysiska världen vi kunna förvärva alla för högre utveckling nödvändiga egenskaper och förmågor, aktivera våra olika slag av medvetenhet och slutligen bli kausaljag med ofelbar objektiv medvetenhet i människans världar. Vistelsen i emotionala och mentala världarna mellan inkarnationerna äro viloperioder, under vilka vi icke lära något nytt och icke förvärva erforderliga förmågor. I dessa mellantillstånd bearbeta vi de okunnighetens fiktionssystem teologer, filosofer och vetenskapsmän tro på såsom riktig verklighetsuppfattning. Vi få i nya inkarnationer inhämta nya fiktionssystem, tills vi insett ohållbarheten i mänskliga anspråken på att kunna lösa tillvarons problem. Då ha vi förvärvat sådan mental kapacitet, att vi bli i stånd att själva kunna övertyga oss om hylozoikens ojämförliga överlägsenhet som logisk förklaringsgrund.

4.30 Lidande

¹Lidandet består i att det lägre revolterar. Kontrollera det lägre, uppge önskningar, eliminera begäret och allt är glädje. De tro sig veta “guds vilja”. Guds vilja är Lagen. Genom att följa Lagen öka vi vår frihet och makt. Genom att försöka trotsa Lagen öka vi vår ofrihet och vanmakt.

²Liksom alla andra teologiska föreställningar strida mot verkligheten, så även uppfattningen av lidandet. Det har särskilt inom katolicismen drivits ett oerhört ofog med lidandet, som om lidandet vore livets mening. Medvetenheten utvecklas icke i själva lidandet, men lidandet kan undanröja hinder, som stå i vägen. Utveckling kommer (ifall den alls kommer) efteråt, sedan lidandet är överståndet.

³Oförtjänt lidande finns icke. Självtillfogat lidande är misstag mot enhetslagen och har sina oundvikliga följder. Ingen kan få lida för någon annans skull. Men så fasansfullt som lidandet är på vår planet, måste det hos alla icke sataniserade individer väcka deltagande (icke medlidande) till liv. Detta deltagande är av fundamental betydelse för individens förvärv av

enhetsmedvetenheten. I detta deltagande ingå psykologiska faktorer, och det är missuppfattningen av dessa som bidragit till att lidandet räknats såsom förtjänst, ansetts ägnat att nedkalla “guds välbehag”.

⁴Buddhas utsaga, “liv är lidande”, har sin fulla giltighet i fysiska och emotionala världarna, där mänskligheten dväljs. Även för lärjungen, som bättre än andra kan överblicka livet och se allas nöd, ter sig livet som en fasa, som i svåra stunder kan få honom att längta efter förintelse (detta utslocknande i nirvana som buddhisterna drömma om). Men livet går vidare i nya inkarnationer, tills människan når sitt mål: femte naturriket. Det finns ingen annan väg, även om många tro det och slå in på avvägar, som i själva verket endast betyda omvägar. Monaden är oförstörbar, även om den aldrig så många gånger förstör sina redskap (triad och höljen). Den får göra om resan, tills den slutligen uppgår i enheten, blir kollektivmedveten och lever för det hela. Då som först är den “frälst” ifrån sin ensamhet och lidandet. För essentialjaget finns endast “sällheten”, ty det har upphört att vara ett separat jag.

⁵Alla världar ha tillkommit för att möjliggöra medvetenhetsutvecklingen. De äro nödvändiga och därför gudomliga. Det är fundamentalt fel att betrakta lägre världar såsom mindre goda eller rent av onda. Att okunnigheten missbrukar erbjudna tillfällen och fysiska och emotionala världarna råkat i de ondas våld, är icke något bevis på deras olämplighet utan på att allting kan fördärvas av maktlystnaden. När mänskligheten en gång kan förstå esoteriken, komma dessa lägre världar att tjäna utvecklingen på helt annat sätt än som hittills varit möjligt och därmed bevisa sin gudomlighet. Med rätt bruk av förefintliga möjligheter kommer lidandet att försvinna. Det organiska livet har då fyllt sitt ändamål, och individernas fysiska hölje blir ett enhetligt aggregathölje, oberoende av alla de faktorer som kunna vålla lidande eller besvärligheter.

4.31 Synd

¹“Synd är brott mot ett oändligt väsen och kräver därför ett oändligt straff.” Detta är ²kyrkans lära.

Det finns intet brott mot ett oändligt väsen. Den lögnen är prästernas uppfinning.

³Allt, som utvecklas och icke nått sitt slutmål, är ofullkomligt. Men ofullkomlighet är intet brott mot ett oändligt väsen. En allgod gud skapar icke ofullkomliga väsen, som han måste veta endast kunna fela i alla avseenden. Det vore att skapa för att glädjas åt att få fördöma. Man skall vara så livsförvänd, så utan aning om kärlekens väsen för att kunna göra gud till ett dylikt monstrum.

⁴Skall man använda det sataniserade ordet “synd”, så måste definitionen bli: synd är brott mot mänskligheten, brott mot nästan, och till det hör all oskäligen vinst, alla oskäligen fördelar, allt utnyttjande av andra, allt nedsättande tal om andra, allt som väcker hat mot andra.

⁵Synd, om nu denna idiotiserade beteckning fortfarande måste användas, är alla misstag ifråga om naturlagar och livslagar, är hatet i alla dess uttryckssätt, är att göra ont på det att gott må komma därav, alla utslag av kärlekslöshet, är att sprida falska villoläror, är att idiotisera förnuftet, är att förneka giltigheten av lagen för sådd och skörd.

⁶Att gud skulle spionera på människor, skulle fördöma deras livsblindhet, skulle slakta sin son för att kunna förlåta, är lika många hädelser. Visste människorna något om Lagen, skulle de inse vad dessa hädelser kostat mänskligheten.

⁷Människan kan omöjligt begå “brott mot ett oändligt väsen”, ty därför skulle fordras allra minst full förståelse för en dylik förbrytelse och uppsåtlig avsikt att begå den. Kunde människorna begå en dylik förbrytelse, så kan man säga, att teologerna äro de som i första hand begå den. Hela deras existens är en hädelse mot tillvarons gudomlighet och livsenheten. Även det att de förege sig veta “guds vilja” är en otrolig förmätenhet. De ha i alla tider motarbetat utvecklingen, som är livets mening.

⁸Religion, dyrkan av ett kosmiskt väsen, måste vara en förädlande och icke en brutaliserande

religion, icke en vred och hämndgirig gud, som icke kan förlåta att hans barn äro så primitiva.

⁹Den sataniska läran om "synd" såsom brott mot ett oändligt väsen, som kräver ett oändligt straff i evigt helvete, är den största hädelse mot planethärs-karen, mot solsystemhärs-karen, mot individerna i de sex allt högre kosmiska gudomsrikerna: alla dessa väsen som arbeta för att möjliggöra medvetenhetsutvecklingen hos monaderna i lägre riken.

¹⁰Det finns ingen annan "synd" än misstag ifråga om de eviga livslagarna, och de misstagen få vi tillfällen att gottgöra i kommande inkarnationer. Lagen för sådd och skörd är omutliga rättvisans lag. Läran om synden i teologisk anda är en skymf mot sunda förnuftet och mot läran om kärleken såsom nödvändig förutsättning för all utveckling. Ingen når femte naturriket som icke förvärvat attraktionens egenskap, attraktionen till allt levande, ett deltagande som tvingar individen att leva för att tjäna utvecklingen.

¹¹Kristna syndfiktionen, som till outrotlighet inympas på okritiska barnasinnen, är satanismens metod att förgifta den naturliga människans känsla av oskuld och belasta sinnet med permanent skuld-känsla, varmed en självförstörelseprocess begynner, som ökar mottagligheten för de repellerande emotionala vibrationerna och därmed det instinktiva livshatet. Syndkomplexet förstärks oavbrutet, tills individen ofta uppger hoppet att kunna bli bättre och därmed också förblir den oförbätterliga syndaren, vilkens enda utväg är att i syndabekännelsen hoppas på räknas guds nåd och förlåtelse för alla ogärningar.

¹²Alltsedan den förste kristne teologen, "aposteln" Paulus skrev sitt romarbrev om "själskonflikten", om jagets vanmakt, har detta varit ett psykologiskt problem, som varken han eller Luther eller teologerna lyckats lösa.

¹³Det desorienterade, splittrade jaget, som identifierar sig med än fysiska, än emotionala, än mentala höljesmedvetenheten, kastas hjälplöst mellan dessa. Det är en konflikt, som pågår, tills någon av höljesmedvetenheterna blivit dominerande och jagmedvetenheten förankrats i denna.

¹⁴Teologerna ha funnit den bekvämaste lösningen, som icke är någon lösning alls. De göra människan till en obotligt syndig varelse, som alltid kan få förlåtelse för sina synder. Med den kompromissen är själens ångest stillad och har människan "funnit frid".

¹⁵Denna konflikt är typisk företeelse på emotionalstadiet. Den återkommer på mentalstadiet, sedan jaget lärt sig behärska det fysiska med det emotionala och det emotionala med det mentala. Också den mentala suveränitetens självhävdelse tillhör nödvändiga livserfarenheten. Jaget vill vara herre i sitt eget hus, reser sig mot allt tvång, värjer sig mot allt som vill göra intrång på egna självbestämmanderätten, vill själv avgöra vad det skall tänka, känna, säga och göra. Ofta förenas denna inställning med en reaktion mot religiösa självbedrägeriet och all förljugenhet, som öppet bedrivs i guds namn.

¹⁶Det psykopatiska tillstånd, som kallas "sjukt samvete", är ett självförstörelsekomplex i undermedvetenheten. Detta komplex har bildats till följd av att satanisterna inympat syndfiktionen. Individen förstärker det med ständiga självanklagelser, som göra honom livsoduglig. Också moralisterna, som icke begripa bättre, göra allt för att förstärka komplexet. Varken Augoeides eller andra jaget uppträder såsom anklagare, ty de veta livslagarnas ändamålsenliga funktioner.

¹⁷Esoterikern får lära sig att "aldrig se tillbaka", icke återerinra sig sitt förflutna, sina misstag och dårskaper. Detta kunna icke de som ej förvärvat tankekontroll. Genom att de återkallas i dagsmedvetenheten bli även de faktorer, som utgjorde grund och orsak till förvillelsen, på nytt förstärkta. Ånger och ruelle är effektiva sättet att aldrig bli kvitt dessa. För att befria människan från denna belastning i undermedvetenheten, detta självförstörelsekomplex, tillgrepp man fiktionen om "syndernas förlåtelse", varigenom individen blev befriad från teologiska syndfiktionen, som haft en sådan förödande inverkan och omöjliggjort försöken till frigörelse.

4.32 Frälsning

¹Väckelserörelsernas "frälsning" är en psykos (ett emotionalt rus), ett tillstånd, i vilket människan upplever känslan av salighet liksom i förälskelsen. Därefter sjunker den emotionala aktiviteten långsamt ner från den högre till den vanliga nivån. Därför anordnas tid efter annan nya "väckelsemöten", där de religiösa känslorna ånyo drivs i höjden. Men om hela livsinställningen icke förändras (under psykosens inverkan) och förblir permanent, är "frälsningen" endast ett självbedrägligt tillstånd.

²Esoteriskt menas med "frälsning" något annat. Det finns frälsning från:

okunnighet
oförmåga
reinkarnationstväng.

³Människan är sin egen frälsare, ty hon når sitt mål i människoriket genom självförverkligande i liv efter liv.

⁴Hon måste göra de nödvändiga erfarenheterna i fysiska världen och lära av dem. Hon måste själv förvärva förmåga av uppfattning, begripande, insikt och förståelse, själv förvärva alla egenskaper och förmågor, som kunna förvärfas i människoriket och som erfordras för fortsatt medvetenhetsutveckling i femte naturriket.

⁵Frälsning från okunnighet innebär bland annat frälsning från de emotionala illusioner och mentala fiktioner, som vilseleda mänskligheten, frälsning från fruktan för döden, från fruktan för gud.

⁶Naturligtvis missförstodo teologerna det ursprungligen gnostiska begreppet "frälsning". Rättare sagt: de uppsnappade den gnostiska termen, och då de ej förstodo dess innebörd, fantiserade de ihop en dogmatik om den.

⁷Frälsningen för människor på hatstadiet består helt enkelt i upplösningen av de tre lägsta höljena (organism, eter- och emotionelhölje). Därmed berövas de möjligheten att hata och att så ännu sämre sådd. I mentalvärldens lyckotillstånd kunna de icke längre hata och förefaller allt gott. Att inbitna egoisten icke har en tanke på att älska, är en annan sak. Han lever bara för sig själv och fröjdas åt sin självhärlighet, tills han uttömt även denna möjlighet och mentalhöljet upplöses.

⁸Teologerna tala om "själens frälsning" (vad de nu menar med "själ", vilket de aldrig lyckats förklara). Kausalövervakaren Augoeides, som representerar människans "själ", behöver icke bli "frälst". Han tillhör femte naturriket. Man inser hur totalt desorienterade teologerna äro, när de tala om att människan behöver bli frälst. Det blir hon i och genom att hon övertar Augoeides befattning, blir kausaljag.

⁹"Människorna vilja gärna bli frälsta, ty därmed befrias de från ansvar och att behöva göra någonting själva." (D.K.) Det var ett ödesdigert misstag av Paulus att söka göra ett "historiskt faktum" av en kvasignostisk legend (korsfästelsen). Det borttog den fundamentala betydelsen av Christos ord (varför kalla ni mig herre, herre, och göra icke som jag säger), och det innebar förnekandet av lagen för orsak och verkan, sådd och skörd.

¹⁰Till något av det mest groteskt livsförvända i protestantismen hör varningen att "söka bli frälst på egna gärningar". Frälsning består i att uppnå högre nivåer, högre stadier, högre riken. Någon annan frälsning finns inte. Och utan eget arbete på egna utvecklingen blir det ingen utveckling. Den, som når de nivåer (de högre emotionala), där människan kan tillgodogöra sig de attraherande emotionalvibrationerna, är god och kan icke underlåta att "göra gott" utan något som helst egoistiskt motiv. I alla händelser äro goda gärningar alltid goda och medföra god skörd. Det finns verkligen s.k. kristna, som vägra att göra gott för att icke riskera att söka bli frälsta på egna gärningar, ty då kan gud vredgas över att de icke uteslutande lita till hans "nåd". Finns det något livsförvänt, som icke såsom fasaväckande farsoter bekajat kristna mänskligheten? För övrigt finns i kristna teologien ingenting, som överensstämmer med verkligheten eller livets lagar.

¹¹"Frälsning" i teologisk mening av "själens frälsning" är en teologisk fiktion, i själva verket

en livsförgiftande satanism. "Själ" (kausalsväsendet) behöver icke frälsas. Det i mänskliga okunnighetens djungel av illusioner och fiktioner irrande jaget blir "frälst" genom förvärv av kunskapen om verkligheten och livet. Det befrias från fruktan och oro. Det söker uppnå allt högre utvecklingsstadier genom förvärv av kunskapen om verkligheten och livet. Det befrias genom förvärv av till dessa stadier hörande egenskaper och förmågor. Det är "frälsning". Det är jaget, som enligt lagen för självförverkligande "frälser" sig självt. Den som vill det rätta är aldrig på fel väg. Vad man i övrigt har för livsuppfattning ("tro") är en bisak. Okunnigheten botas genom nya erfarenheter i nya inkarnationer.

¹²"Det är endast genom mänskligheten, som gud kan frälsa världen." För den som vet livets lagar är detta uttalande från en av de stora en självklar sanning. Frälsningen ligger däri, att människorna lära sig älska istället för att hata varandra. Hatet söndrar, kärleken enar. Att denna sanning ännu ej blivit allmänt insedd, är ännu ett av de otaliga bevisen på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, hatstadiet. Vad betyder det vad människorna ha för åsikter? De komma ju i all evighet att vara olika beroende på ett otal faktorer. De berika livet genom att ständigt ge oss erforderligt stoff till reflexion, varigenom mentalmedvetenheten utvecklas. Det är icke åsikter, som skilja människor åt, utan brist på vilja till enhet. Utan denna kommer hatet alltid att söndra alla mot alla.

¹³Meningen bakom symboliska talesättet "gud frälser världen" är den, att de, som verkligen tjäna mänskligheten, också erhålla insikt, förmåga och kraft därtill. Högre rikens resurser stå till deras förfogande. Det är också ett faktum, som hittills endast ett fåtal kunnat konstatera, det fåtal som "gått vägen".

¹⁴Hur förfelad hela den kristna frälsningsläran är, inses först, när man vet, att livets mening är medvetenhetsutveckling och att denna är en kollektiv företeelse, eftersom vi i inkarnation efter inkarnation få börja om för att arbeta oss upp till förut uppnådd nivå och först därefter kunna fortsätta vår avbrutna medvetenhetsutveckling. Bli vi då i varje nytt liv på nytt idiotiserade av alla teologiska villoläror (i alla religioner), uppnå vi först sent i livet vår egentliga nivå och ha icke stora möjligheter komma längre. Dessutom veta vi icke, hur vi ska utveckla vår medvetenhet. Det enda som återstår för "oinvigda" är att leva ett tjänande liv för att frigöra oss från egoismen och repulsionen. De, som anammat teologiska frälsningsläran, äro ju frälsta ändå, så de behöva icke göra någonting alls, endast idiotisera sitt förnuft (som det var meningen vi skulle utveckla) genom att tro på orimligheter. Icke att undra på, om den mänskliga medvetenhetsutvecklingen tar orimliga tider och tusentals onödiga inkarnationer i anspråk.

¹⁵Kollektivets betydelse framgår av att det kan tillhandahålla kunskapen om verkligheten och livet i stället för att som nu motarbeta den och försvåra utvecklingen. Genom att hjälpa varandra att utvecklas kunde vi uppnå femte naturriket med ett fåtal inkarnationer.

¹⁶Det är icke så märkvärdigt, att människorna icke leva som de lära. För att leva så helt annorlunda än andra fordras icke bara att vara fullproppad med teologiska och filosofiska visdomsord. Det fordras även personlig visshet om att de varandra motsägande teologiska och filosofiska läroarna äro i överensstämmelse med verkligheten. Det orimliga i förutsättningarna är uppenbart. Teologerna ha alltid bekämpat varandras åsikter, och detsamma ha filosoferna gjort.

¹⁷Ge människorna något "bombsäkert" att hålla sig till, kunskapen om verkligheten, livet och livslagarna och visa dem hur dessa lagar tillämpas i livet, så kan ni tala om att mänskligheten blivit "frälst".

4.33 *Själ och ande*

¹Liksom gudsföreställningen förändrats genom tiderna, så ha också begreppen själ och ande alltid blivit missförstådda. Man har gjort sig föreställningar, den ena mer grotesk än den andra, alltifrån barbarstadiet. Även en s.k. bildad människa i våra dagar skulle lämna kuriösa definitioner, om hon kunde svara alls. Och det skall vara resultat av religionsundervisningen.

Vilket visar att man icke vet vad man talar om. Förklaringen, att med “själ” avses andratriaden och med “ande” tredjetriaden (eventuellt de höljen som dessa triader forma med sina vibrationer), skulle man icke ens kunna fatta.

²Beklagligtvis måste man i dylika redogörelser utgå från materiaspekten, eftersom västerlänningarna äro psykologiska analfabeter och icke ens fatta vad som menas med “medvetenhet”. Filosoferna använda visserligen beteckningen “medvetande” men veta icke mera för det.

³Eftersom medvetenheten är det subjektiva, så kan den aldrig objektivt studeras annat än i samband med materia eller energi, ty medvetenheten förblir oåtkomlig för annat än medvetenheten.

⁴Teologerna tala om “själens frälsning” (vad de nu mena med “själ”, vilket de aldrig lyckats förklara). Det gäller icke “själens frälsning”. Själens är redan frälst. Den tillhör andrajaget. Det är själen, som söker frälsa jaget, och det sker genom att jaget ingår i enheten. Det betyder, att jaget förverkligar sin enhet med allt liv. Första steget är förverkligandet av universella broderskapet. När detta förverkligats, är “mänskligheten frälst”, ty då ha alla ingått i enheten. Så enkelt är detta som man lyckats göra obegripligt. Esoterikerna tala om “att börja leva såsom själ” (som om man vore ett kausaljag). Ty esoterikern vet vad själen är.

⁵En religion, som faktiskt förnekar odödligheten, är meningslös. Antingen finns ett liv efter detta eller är tillvaron utan ändamål.

⁶Genom sitt påstående, att själen förintas med kroppen, ha protestantiska teologerna förnekat odödligheten och livets mening. Legenden om yttersta dagen och alla kroppars uppståndelse kan ingen förnuftig människa ta på allvar. Den är alltför idiotisk.

⁷Genom att låta “själens” dö med kroppen gör man folk till obotliga egoister. Förlåtes dessutom allting för Kristi skull, behöver man icke vidare bekymra sig om egen utveckling. I detta livet kan man ostraffat synda.

⁸I motsats till biskop Anders Nygren i Lund, som förnekar själen odödlighet och avfärdar Platon som hedning, har engelske domprosten Inge en för teologer ovanligt fri syn på kristendomen. Han anser, att den platoniska traditionen utgör “en andlig religion, grundad på en fast tro på absoluta och eviga värden som de mest verkliga tingen i universum – en förtröstan på att dessa värden kan bli kända av människan – en övertygelse om att de emellertid endast kan bli kända genom att man helhjärtat ägnar förnuft, vilja och känsla åt det stora sökandet efter dem – ett sinne som är fullständigt öppet för vetenskapens upptäckter – en vördnadsfull och mottaglig inställning till det sköna, höga och visa i skapelsen som en uppenbarelse av skaparens sinne och väsen – en fullständig likgiltighet inför världsmänniskornas gängse värderingar. Det kristna elementet kommer till huvudsakligen genom att det inre ljuset identifieras med den levande, förhärligade och i oss inneboende Kristi ande”.

⁹Domprost Inge anser vidare, att “tvivlet på själen preexistens, en lära som för den grekiska tanken står eller faller med tron på livet efter döden, kan måhända delvis skyllas på judiskt inflytande”.

¹⁰Uttrycket “andliga livet”, som teologerna använda, kan endast esoterikerna ge en förnuftig innebörd åt. Normalindividens emotionala medvetenhet (känsla och fantasi) når i bästa fall upp till 48:3 och hans mentalmedvetenhet till 47:6. Hans “andliga liv” består i attraherande känslor och teologiska begrepp. Kontakt med verkliga “andevärlden”, gudomlighetens lägsta värld, essentialvärlden (enhetsvärlden 46:7) kan helgonet (48:2) erhålla i den s.k. andliga extasens ögonblick. “Andliga livet” består alltså av känslor (i regel mycket egoistiska, egen frälsning) och de fantasiföreställningar (fiktions), som religiösa litteraturen innehåller. Andliga verkligheten är för teologerna deras dogmer. Andra verklighetsbegrepp än fysiska erfarenhetens och kausalvärldens ideer finnas ej för människan.

¹¹Kristendomen har förlagt “andliga livet” till ett “liv efter detta”, vilket är ett av dess många

fundamentala misstag. Livet i emotional- och mentalvärld mellan inkarnationerna är en viloperiod i avvaktan på reinkarnation. I dessa världar lär människan ingenting nytt, förvärvar inga egenskaper och förmågor eller större förståelse för verkligheten och livet. Ingen från femte naturriket förekommer någonsin i emotionala och mentala världarna. Därav esoteriska axiomat: “änglar viska enbart lögn”. Hithörande ideer äro livsokunnighetens illusioner och fiktioner. Att, som kristendomen lär, leva för “livet efter detta” är således totalt förfelat och är på det hela taget en bortkastad inkarnation. Det är fysiska livet, som är det väsentliga. Esoteriskt är fysiska livet det “gudomliga livet” eller borde vara det. I alla händelser är det i det fysiska vi ska “förverkliga vår gudomlighet”, förvärva kunskap om femte naturrikets verklighet, om förutsättningarna för att kunna övergå från första- till andratriaden.

¹²Esoteriska beteckningen “andens nedstigande i materien” avsåg dels monadernas införsel i kosmos från kaos med efterföljande involvering till fast fysisk materia, dels involutionsprocessen (andra involveringsprocessen, som förvandlade primärmaterien till sekundärmateria) möjliggörande aktualisering av monadernas potentiella medvetenhet, dels att alla kosmiska världar utbyggas uppifrån högsta kosmiska världen, dels att alla naturprocesser dirigeras från högre naturriken, i sista hand från högsta kosmiska riket, dels att monadernas evolution från mineralstadiet beror på uppifrån dirigerade evolutionsenergier.

4.34 Helgon

¹Den kristna teologiens och moralens livsbedömning vittnar om verklig livsokunnighet. Till denna hör även uppfattningen av helgonstadiet.

²Naturligtvis kunna människorna i sin livsokunnighet icke skilja på helgon och mentala genier. Katolska kyrkan införde helgonidealet som det högsta uppnåeliga. Och den dogmen omfattas ännu av den “allmänna opinionen”, som alltid har rätt.

³Helgonet är en alldeles speciell inkarnation, som utgör avslutningen av emotionala medvetenhetsutvecklingen, en särdeles god skördeinkarnation, i vilken individen får tillfälle odla alla sina “goda egenskaper”, de emotionala, och därför lyckas uppnå högsta emotionala attraktionsstadiet. Esoteriskt sett har detta stadium icke mera gemensamt med kyrkans religiösa helgon än själva beteckningen. Ytterligt få av kyrkans helgon ha lyckats bli emotionalt suveräna, för alltid befriade från de emotionala illusionernas makt.

⁴Men vad som särskilt bör framhållas är, att helgonet icke har något patent på kunskapen om verkligheten och livet, icke i kunskapshänseende är något mentalt geni i esoterisk mening. Därtill fordras högre mentala förmågor än ett emotionaljag kan äga.

⁵“Helgon” kallas den individ, som avverkat civilisationsstadiet och kulturstadiet. För att kunna bli mystiker och förvärva högre emotional medvetenhet (48:2 och 3) måste individen först ha avverkat för civilisationsindividen högsta mentala nivå (47:6,7). Såsom helgon (48:2) har han en gång för all framtid visat, att han kan, om han måste, behärska emotionalvärldens alla slag av energier. Det kan liknas vid en examen, ett kompetensprov. I följande inkarnationer inträder helgonet på högre mentalstadiet (47:4,5). Får han icke i följande inkarnationer tillfälle att i sin organism och hjärna återförvärva alla sina föregående förmågor, förbli dessa latent. En esoteriker gör väsentlig skillnad mellan jagets en gång uppnådda utvecklingsnivå och den nivå jaget når i en viss inkarnation, som ingalunda behöver ligga lika högt. Avgöra den saken (om han nått sin egentliga nivå eller ej) kan individen icke själv och ingen annan människa heller. Antydanden ger visserligen individens instinktiva förståelse.

⁶Livsokunniga moralister (och till dem höra alla, som anlägga moraliska synpunkter vid bedömning av en människa) förvåna sig över, att planethierarkien kan använda individer med påfallande s.k. moraliska defekter. De ha tydligen ingen aning om att den individen kan vara till och med ett kausaljag, tusentals inkarnationer före alla sina belackare. Det har i alla händelser sina konsekvenser att delta i skallet, även om det bara är att tanklöst föra bakdanteriet vidare.

4.35 Esoterisk förklaring av teologiska fiktioner

¹Essentialmedvetenheten, enhetsmedvetenheten (46) hade långt före kristendomen beteckningen "Christos". När individen förvärvar enhetsmedvetenheten, ingår han i enheten, gud transcendent. En ny frälsare är född med varje individ, som ingår i enheten. Teologernas stora misstag är att ha gjort denna företeelse till en engångsföreteelse. Men så ha de icke heller en aning om verkligheten och livet. Att grunda något på exoteriska historiens legendariska händelseförlopp är som att tro på sagor eller "akashakrönikan".

²De till lägre slag av atomer involverade uratomerna äro alla delaktiga i kosmiska totalmedvetenheten. Evolutionen möjliggör för alla uratomer (monader) att genom de tolv naturrikerna förvärva allt större medveten delaktighet i denna.

³Fysiska atomer innehåller samtliga 48 allt högre slag av atomer, som alla bestå av uratomer. Det är genom denna kedja av atomer de kosmiska energierna från högsta världen kunna nå ned till fysiska atomer. I den mån uratomerna i lägre atomslagen bli medvetna om sin delaktighet i allmedvetenheten, bli de också medvetna om sin potentiella gudomlighet. Det är detta esoterikerna symboliskt antytt med beteckningen "gud immanent", ehuru de givetvis icke kunde förklara förhållandet, förrän hylozoiken fick offentliggöras.

⁴Teologerna tala om att "lyda gud", som vanligt en misstolkning av fakta. Esoterikern tillämpar sin kunskap om Lagen. Teologerna tala om att "undfå guds kraft". Esoterikern vet sig vara ett redskap för förverkligandet av viss plan i sitt departement och att erforderliga departementsenergierna därvid tillhandahållas honom.

⁵Tillvarons mening är evolution, och "guds vilja" är esoteriskt sett sammanfattningen av de drivkrafter, som möjliggöra evolution. Dessa krafter yttra sig olika på olika utvecklingsstadier: impulser, begär, motiv, ärelystnad, maktlystnad, längtan, strävan, syfte etc., viljan att vara (livsviljan, viljan till liv), viljan att bli. Utan esoterikerna finns ingen möjlighet att förstå, vad teologerna så grundligt missförstått med sitt tal om "guds vilja". Det börjar långsamt gå upp för mänskligheten, att den icke kan förverkliga guds vilja annat än genom samarbete och vilja till enhet.

⁶Guds rike, som de kristna misstolkat, är femte naturriket och är detsamma som "löftets land", vilket judarna så totalt missförstått.

⁷När högsta (mest utvecklade) monaden i ett kosmiskt kollektivväsen med unisont instämmande av alla i detta kollektiv beslutar sig för att forma ett solsystem för att involverade monaderna ska kunna utvecklas, innebär detta ett verkligt "offer". De avstå från fortsatt kosmisk utveckling under ett solsystems hela livslängd eller tills deras funktioner kunna övertagas av nytillträdande kollektivväsen. Det är symboliska framställningen av detta offer, sådant det skildrats i esoteriska kunskapsordnarnas skrifter, som kommit till teologernas kännedom och utlagts på känt teologiskt vis utan kunskap om symbolernas betydelse. Eftersom teologerna icke kunde låta gud själv få offra sig, måste man finna på att låta en hans "son" få göra det.

⁸Den sanna religionen, grundad på kunskapen om verkligheten och livet, är både "monoteistisk" och "polyteistisk". Den är monoteistisk så till vida som det finns en enda medvetenhet, den kosmiska totalmedvetenheten, i vilken alla ha omistlig del. Den är polyteistisk i det avseendet, att alla kosmiska världar och kosmiska riken äro fyllda av kollektivväsen, som bygga solsystem och dirigera manifestationsprocesserna. Om allt detta är mänskligheten okunnig. Det är den kunskap vi fått av planhierarkien, som trots alla försök att delge människorna den enda sanna religionen, visdomens och kärlekens religion, hittills misslyckats att få människorna fatta detta. Allt har förvrängt och idiotiserats. I religiöst avseende befinner sig mänskligheten fortfarande på eller i närheten av barbarstadiet.

⁹"Avatarer" kallas i Indien de individer från högre riken, som inkarnera för att påskynda medvetenhetsutvecklingen, i regel 45-jag och ännu högre jag. De mest kända äro 43-jagen

Gautama Buddha och Christos–Maitreya. Kausaljag och 46-jag kallas icke avatarer utan lärjungar till planethierarkien. Emellertid förekomma även avatarer från andra och tredje gudomsrikerna. Många äro alltför “dynamiska” för att kunna involvera till lägre värddar än kausalvärlden. Där påverkas kausaljag att vidarebefordra deras insats till mänskligheten.

¹⁰Teologernas fiktion om “ställföreträdande försoningslidandet” är förvrängning av det historiska faktum, att avatarer, andliga banbrytare och vägvisare, bli offer för mänskliga idiotien och hatet.

¹¹Christos ville förbereda ett “guds rike på jorden”. Förutsättningen för detta gudsrrike är emellertid ett universellt broderskap, människornas goda vilja till riktiga mänskliga relationer. Därmed skulle människorna upphöra att leva i det lägre emotionala, i hatets regioner, och kunna uppnå emotionala attraktionsstadiet. Det borde icke vara svårt att inse vad detta skulle betyda för mänsklighetens medvetenhetsutveckling. Det skulle även förvandla livet i fysiska världen till ett “paradis”. Vad människorna sedan ha för världsåskådning, vad de göra sig för begrepp om världens beskaffenhet etc., är i dylikt sammanhang utan betydelse. Envar skaffar sig i alla fall sin egen uppfattning, vilket naturforskarna äro exempel på och vilket icke hindrar deras samarbete. Det är hatet som söndrar människorna, och alla religioner, som vålla splittring, äro hatets religioner, höra till det lägre emotionala. Man borde kunna inse, att rätt inställning till “högre makter” (hur man än vill beteckna dem) förutsätter rätt inställning till livet och människorna. Utan den inställningen fås ingen kontakt med “kärlekens makter”.

¹²Alla medhavda vanföreställningar få i emotionalvärlden sin bekräftelse. De som teologerna lyckats inbilla, att de ska hamna i helvetet, och tro på denna hatets dom, inbilla sig också att de hamnat där och uppleva alla helvetets fador (som deras fantasi utmålar), tills de bli “frälsta” av dem som kunna befria dem från deras inbillningar. Kristendomen har med sina förbrytelser och lögnen sått en ond sådd av oerhörda mått. Skördens tid är nära.

4.36 Kristendom och rättsuppfattning

¹Kristendomen har icke verkat höjande på rättsuppfattningen. Straffen blevo snarare mer barbariska än förut. Religiösa fanatismen utfunderade alltmer raffinerade tortyrmeter. Kättarbål, häxbål flammade i alla kristna länder, andra barbariska avrättningsmetoder att förtiga.

²Först under inverkan av humanistiska upplysningsfilosofien avskaffades tortyr för framtvängande av bekännelser.

³Historiskt låter sig lätt påvisa, hur som rättsuppfattningen långsamt framväxer ur lokala och bestående seder och bruk i förbindelse med fast världs- och livsåskådning, dessa må vara hur fiktiva som helst. Det viktigaste elementet är själva oföränderligheten. Ändras seder och bruk och inträder tvivel på grundernas riktighet, blir följden allmän desorientering i rättshänseende och rättsbegreppens upplösning. Endast i så måtto, att kyrkans fiktioner förblevo orubbade, verkade kyrkan stabiliserande på rättsuppfattningen. Någon förädling i riktning mot tolerans och broderskap verkade kyrkan icke. Ädla själar ha funnits överallt i alla tider, oberoende av gängse seder och bruk. Dylika undantag kunna icke åberopas (vilket teologerna aldrig försumma att göra) utan bekräfta regeln.

⁴Okunniga teologerna göra ibland nummer av att kristendomen avskaffade slaveriet. Även detta påstående är historieförfalskning. Ännu saknas en slaveriets historia. Slaveriet upphävdes i Brasilien, den katolska kyrkans fasta säte, så sent som år 1888. Ända in på 1800-talet levde de egendomslösa, även i vårt land, i ett tillstånd, som föga skilde sig från livegenskapen. Och prästerna ansågo detta vara i god “överensstämmelse med guds ord” och den av gud tillsatta världsliga överhetens visa anordning. Slaveriet frodades i bland annat Amerikas Förenta stater, som skulle vara det friaste av länder med en storordig författning grundad på allmänmänskliga rättigheter som, ifall den tillämpats, skulle omöjliggjort slaveri.

⁵Hur det fortfarande står till med universella broderskapet inom kristenheten, är alltför väl

känt.

⁶Rättssäkerhet och laglydnad ha i stort sett icke varit större i kristna länder än i "hedniska" och äldre civilisationer. Historiska okunnighetens vanliga skryt med överlägsen kristen rättsuppfattning är obefogat.

⁷De sociala åtgärder för lindrande av nöd etc., som under 1900-talet vidtagits i en rad kristna länder, äro icke kristendomens förtjänst.

⁸Hela utvecklingen mot ökad humanitet har skett utan kyrkans medverkan. Att präster utom teologisk utbildning numera kunna tillgodogöra sig humanitär vidsynthet i de flesta livsfrågor, är de humanistiska vetenskapernas förtjänst. Att teologerna upptaga dessa ideer och söka förena dem med kristliga betraktelsesättet, är visserligen sant och må räknas kristendomen tillgodo, även om det har bismak av historieförfalskning.

⁹Teologerna ha med sin moseslag lyckats så desorientera sökarna efter livslagar, att själva lagbegreppet idiotiserats och blivit förkastligt. Moseslagen är (avklädd sin teologiska utsmyckning) helt enkelt mest primitiva samhällslagar, förutsättning för all samhällsbildning. Att man därav kunnat göra "guds ord", räcker som bevis på, vad slag av uppfattning det är fråga om.

¹⁰Den allmänt härskande föreställningen i kristna länder, att teologisk religion kan förhindra laglöshet, ter sig ofattbar för dem som kunna läsa innantill och förstå historiens lärdomar. Hela kristna historien är ett enda exempel på kristet godtycke. Det är ett eklatant bevis på smalspåriheten i tänkandet. Det visar, att folk ingenting se i eller kunna lära av historien. Allting måste påpekas för dem som för trögtänkta barn. Det är knappt de kunna se det ändå. Och det beror på, att de läsa med sina dogmers glasögon. Då ser man bara det som bekräftar ens egen missuppfattning.

¹¹Till den urbota psykologiska imbecilliteten hos teologerna hör påståendet, som inhamrats i allmänna opinionen, att endast den, som är "kristen", som "tror på gud", kan vara rätträdig och hederlig. Rättrådighetsbegreppet liksom alla humanismens ideer har kristendomen erhållit från grekiska filosoferna och deras uttolkare från och med 1700-talet.

¹²Att man kan vara skurk och kristen vittnar historien under två tusen år och vår tid om. Snarare är det så, att man mera litar på ett ord, ett löfte från en ateist än från en kristen, som alltid kan få syndernas förlåtelse för alla ogärningar för att icke tala om alla ohederligheter.

¹³Djupare sitter icke de värdefulla egenskaperna än att de, som växa upp i tider av allmän laglöshet, bli cyniska föraktare av sådana "naivister", som fordra sanningskärlek, gedigenhet, vederhäftighet, pliktrohet, arbetsamhet, laglydnad med flera egenskaper. Under kulturfernissan ser man alltför lätt barbaren. Att detta är förräderi mot livet, kunna de icke fatta. Man ser vad kristendomen förlorat på att eliminera sådana fakta som reinkarnation och skördelag. Ansvarskänslan förödes, när alla utan vidare få förlåtelse för alla ogärningar.

¹⁴Är det omöjligt för teologerna att inse, att det måste vara något grundfel med förkunnelsen, när dylikt kan ske efter två tusen års propaganda? Då falla de under "domen" att vara blindas blinda ledare. Det är samma ofrånkomliga blindhet som hos alla, som tro sig veta.

¹⁵Människors totala desorientering i livshänseende, totala livsblindhet, kan icke klargöras mera effektivt än ifråga om bedömningen av Hitler (denna svarta logens agent), av nazism och bolsjevism. Socialisterna sympatiserade med bolsjevismen från första början. De gillade Hitler, sålänge han var lierad med Stalin. Numera låtsas de som om de alltid varit emot nazismen.

4.37 Teologien hindrar självförverkligandet

¹Det torde knappast vara någon överdrift att påstå, att teologerna bära skulden för att människorna icke intressera sig för livets mening och mål. De teorier, som de komma med, omöjliggöra för dem, som godtagit de teologiska fiktionerna, att tänka vidare. De ha blivit så idiotiserade, att tänkandet förlamats ifråga om allt som annars borde kunnat väcka till eftertanke rörande livsproblemen. Och de, som skulle kunnat intresseras för dylika, ha icke ansett det löna

mödan att syssla med vad som för dem gjorts obegripligt. De svälja dogmerna med "hull och hår" och sen är intet mer att göra.

²"Många ha genom religionen bibringats en förnedrande känsla av beroende av en gud och ledare. Därmed förlorar individen självtillit och initiativförmåga och blir ett hjälplöst barn, som måste ledas vid handen genom hela livet." (45-jaget M.) Människan bör lära av Herkules hur hon skall lösa livets problem. Han gick åstad och gjorde det.

³Hos hinduerna är det deras vidskepliga tro på själavandringen (att människan kan återfödas såsom djur) och fatalismen i deras karma-lära, som motverkat självförverkligandet (strävan till enhet). Båda ha verkat förlamande på initiativet till handling. Man vågar icke handla av fruktan för misstag: att bryta mot ödets "vedergällning" genom att söka avhjälpa lidande och nöd. Genom att icke "göra någon ny karma" hoppas man på att till sist bli infödd i en högre kast.

⁴I kristendomen är det väsentligen löftet om förlåtelse för alla slags förbrytelser, som verkat hämmande. Man kommer ju i alla fall till himlen. Varför ska man då anstränga sig? Man vill för övrigt "icke försöka bli frälst på egna gärningar".

⁵Kvietism (passivitet) är ett fatalt misstag. De kristna tro, att gud gör allt. De behöva bara bedja, så gör gud resten. Enligt kvietismen är all "egenvilja" synd. (Med "egenvilja" menade gnostikerna "trotsa Lagen". Man ser därav hur misslyckade beteckningar för dumma.) Lagen för utveckling, lagen för självförverkligande och aktiveringslagen, äro, om man så vill, olika sidor av samma lag. Det är individens sak att förvärva alla egenskaper och förmågor, själv aktivera medvetenheten i sina höljen, själv äntra hela serien allt högre utvecklingsnivåer. Vi få ingenting till skänks. Allt är självförvärv. Ingenting kan ändra den saken.

⁶Kvietisterna ha med sitt tal om "guds ledning i människans liv", om "undergivenhet under guds vilja" med flera dylika uttryckssätt verkat i hög grad förvillande. De ha sökt en bekväm utväg ur livets svårigheter. Men livets lag heter självförverkligande. "Gud" leder icke människorna. Han har annat att göra. Det är människorna, som själva ha att lösa de problem, som livet ställer dem inför. Icke en gång människans övervakare, Augoeides, intresserar sig för sådana problem. Visst finns det något, som kan sägas ha viss likhet med "guds ledning". Men det visar sig i att omständigheterna foga sig så, att människan kan se sin väg. Att bli beroende av "rösten" gör passiv och därmed livsoduglig. Människan skall utveckla sin medvetenhet, och det gör hon genom aktivitet, icke passivitet. Engelska ordspråket, "där det finns en vilja där finns en väg", är fullt i överensstämmelse med livets lag. Inga hjälplösa varelser inkomma i "himmelriket" (femte naturriket), endast hjältar, segrare och övervinnare. Människan har efterhand förvärvat allt friare vilja: ett arv att förvalta, som förpliktar.

⁷Kvietisterna må ha livstillit ("gudstillit") men sakna självtillit och lagtillit, emedan kunskap saknas om livets mening.

⁸Det är stort misstag att tro, att människan har "rätt till sanningen". Den rätten har hon längesedan förverkat och gör det för övrigt nästan dagligen. De kristnas uppfattning om "nåd" är givetvis förvrängning. "Nåd" betyder, att det aldrig kan bli fråga om förvärvat rättighet. Men redan det att individen är "sökare" väcker intresse hos planethierarkien, som alltid är på utkik efter alla, som vilja framåt, uppåt, som Goethe uttrycker det: "alltid strävande bemöda sig", som vilja medvetenhetsutveckling, expansion. Instinktivt eller drivna av egoistisk ambition tillämpa de utvecklingslagens faktorer. Och varje tillämpning av livslagarna röner uppmuntran. Individen får allt fler livets erbjudanden. Är han uppmärksam på detta och förmår "fånga tillfället i flykten" (vilket måste ske med omdöme: icke alla tillfällen äro sådana erbjudanden), gör han allt fler värdefulla erfarenheter som föra vidare. I vad mån beror på individen själv.

⁹Planethierarkien består ej av moralister. Dess medlemmar äro realister. De veta mycket väl, att individen icke hastigt kan förändras. De begära inga orimligheter. Men bara det att individen "vill bli annorlunda" ger dem möjlighet att hjälpa till på något sätt. Planethierarkien består ej av moraliska domare, som notera alla fel och brister, alla misstag ifråga om livslagarna. De veta

mycket väl, att därmed skulle all utveckling äventyras. När individen nått högre nivåer, falla lägre nivåers brister bort av sig själva. De handha icke lagen för sådd och skörd. De vilja individernas medvetenhetsutveckling.

¹⁰Genom att stirra på “felen”, vilket är moralisternas kardinalmisstag, stärker man dem hos sig själv och andra och spärrar vägen för all utveckling. Moralism är satanismens triumf.

¹¹Kunskap om “rätt handlande” och “rätta motiven för handlandet” delgavs mänskligheten genom de esoteriska kunskapsordnarna. Liksom all kunskap blev denna givetvis förvrängd genom svarta prästerskapet. De funno sättet att göra dylik insikt verkningslös genom att moralisera. Fördöm bara alla misstag, så hämmar man de goda impulserna. Det var någonting, som passade mänskligheten på emotionala repulsionsstadiet, ett effektivt sätt att ta död på alla attraktionens spirande ansatser. Sedan kunde man utan risk hålla högstämda predikningar om den “gudomliga kärleken”, som var en guds egenskap och oåtkomlig för människan. Så eliminerades alla riskabla försök att “bli bättre”. Nej, syndare skulle man vara, ty då överflödade “nåden” (guds oändliga förmåga att förlåta för sin sons skull). Genom att denna “makt att förlåta synder” övertogs av kyrkan, hade den sin maktställning säkrad, så länge den kunde hindra mänskligheten förvärva kunskap om verkligheten. Den sig alltmera omkringgripande skepticismen ifråga om kunskap gör vad den kan för att avskräcka sökare. Och så har man ju religionen, som erbjuder en enkel väg till “frälsning”, effektivaste sättet att motverka medvetenhetsutveckling.

¹²Teologerna ha i alla tider varit största hindret för guds rike, bjudit stenar istället för bröd. Det komma de alltid att göra, ty ett organiserat prästerskap blir alltid evolutionens fiende. Monaden-jagets potentiella kosmiska medvetenhet ingår såsom en oförlorbar del i kosmiska totalmedvetenheten, måste lära sig finna sin egen utvecklingsväg och skall också finna den. De misstag alla göra höra med till den erfarenhet, som leder till slutlig insikt och förståelse.

4.38 Teologien gör folk sämre

¹Genom att införa fiktionen om synd såsom brott mot gud ha teologerna idiotiserat mänskligheten och berövat individen hans omistliga “barnaförhållande till gudomlig fader”. Genom att hävda att tron på teologiska dogmer är villkor för att återställa barnaförhållandet ha de ytterligare förstärkt syndfiktionen.

²Genom att såsom det viktigaste framhålla “frälsningen” genom tron på fiktionerna ha de uppodlat mänskliga tendensen till egoism och motverkat enhetssträvandets naturliga och spontana tendens till att dela med sig, motsatt individuella hagalenskapen.

³Med sina psykologiska förbättringsmetoder gör teologien folk sämre, icke bättre. Visst kan den bidra till att ändra beteendemönstret, så att folk bli “anständiga”. Vad innebär detta? Hyckleri, förljugenhet, självbedrägeri. Någon sade, när han såg folk strömma ut från en “gudstjänst”: “Vad de se kalla, hårda och frälsta ut. Det är att ha sitt på det torra. Köttgrytorna här och saligheten garanterad. Utan att behöva göra det minsta. Ty att göra något är att försöka bli frälst på egna gärningar. Och det måste man akta sig för. Man måste låta gud göra allt. Annars kan han bli vred.”

⁴Det finns ädla själar inom alla stånd och klasser. De ha medfödd enhetstendens, medfödda, förut förvärvade ädla egenskaper (kanske genom många hårda erfarenhetsinkarnationer). Äro de händelsevis också religiösa, framhållas de av teologerna som exempel på “kristendomens frälsande makt”.

⁵Att religionen icke gör folk bättre, hävdades energiskt av den svenske vandrarpredikanten David Petander, en hänsynslöst uppriktig sökare av sanningen. Han visade klart, att kristendomen icke var Kristi lära. Den var en frälsningsteori, som icke verkade förändring till det bättre. Den söver och lugnar och bidrar därigenom till att göra “bekännarna” sämre. De kristna voro icke bättre än “hedningarna”. Ofta var det tvärtom. Kristenheten hade ingen rätt att missionera, ty den “har ingenting att omvända till. Missionärerna stå för övrigt icke högre än missionerande

församlingarna”. Och dessa leva icke efter Kristi lära.

⁶De mot varandra stridande teologierna ha vållat ofantligt mycket mer lidande än några andra tvisteämnen i historien. De fasansfulla lögnerna om helvetet och eviga straffen, fruktan för döden, om guds fördömelse etc., ha förgiftat människors hela liv och vållat en obotlig livsångest.

⁷Malcolm Elwins bok *Lord Byron's Life* erbjuder ett typiskt exempel på hur de teologiska fiktionerna förgifta livet även för högt bildade: “Redan från barndomen blev lord Byron uppfostrad i sträng kalvinistisk tro, vars specialdrag var övertygelsen om predestination till evig fördömelse.” (Finns någon vansinnighet som icke dugt till teologi? – H.T.L.) “Den unge Byrons gudsfruktan var i ordets vanliga mening verklig fruktan, det vill säga förfäran och förskräckelse.” Detta satte outplånliga spår, som skalden aldrig blev fri ifrån, och resultatet: ett förgiftat liv. När esoteriska statistiken över mänskligheten en gång blir bekant, kommer man att få se hur många miljarder människoliv, som gått under på grund av teologi. Vad detta vansinniga slöseri med mental energi på idiotiserande teologi inneburit såsom motverkande faktor i emotionala och mentala medvetenhetsutvecklingen, kan endast ett 45-jag beräkna. Man förstår Voltaire, som utslungade sitt “*écrasez l'infâme*” (krossa den skändliga) över allt vad kyrka hette. När prästerna fördöma människor, borde de, om de hade en smula sunt förnuft, hellre fördöma sin teologi, som gjort människan livsoduglig (alltid i något avseende). Allt vad teologi heter är i strid mot de båda brödernas, Buddhas och Christos, förkunnelse.

⁸Teologien uppammar fruktan för livet och för allt i livet. Men fruktan tillhör de repellerande känslorna, som skilja människorna från varandra. Vilken oerhörd makt fruktan har, vittna krigen vältaligt om och även däri, att den kan få människor att offra både sitt förnuft och sin mänsklighet. Kristendomen lockar med löften och avskräcker med hot om straff i detta livet och i nästa. Den förstärker därmed egoismen.

⁹Efter förnuftets kapitulation (i de flesta fall ett svagt, livsokunnigt förnuft) inför fiktionerna anlägges kristna beteendemönstret i enlighet med moraliska anständigheten. De ha blivit “guds barn”. De ordna det för sig, ta hand om köttgrytorna på jorden och säkra sig fin placering i himlen.

¹⁰I kyrkan förnedra de sig till eländiga maskar. Men väl ute ur kyrkan förakta de “syndarna” de möta som eländiga kryp.

¹¹Intolerans är ett utmärkande drag i all fikcionalism. Den vittnar om känsla av osäkerhet. Kunskapen är tolerant, ler åt fiktionerna, kan vänta i eoner, ty den slutliga segern är ofrånkomlig.

¹²I denna uppsats talas om regeln och icke om de undantag, som bekräfta regeln. Sådana finnas alltid, överallt och i alla religioner.

4.39 Religionsundervisning

¹“Kristendomsämnet är ju sedan gammalt ansett för skolans främsta ämne. Det har haft positiva bidrag att ge för en sund personlighetsutveckling hos eleverna. Framför allt har den kristna etikens värde för enskilda och samhället omvittnats av människor långt utanför de traditionellt kristna grupperna.”

²Det sagda vittnar om den traditionella felsynen på denna sak. Mänskligheten är ännu långt ifrån att kunna förverkliga den “kristna etiken”. Därmed kan icke, som många i sin vanliga begreppsförvirring tro, anses judarnas tio bud, vilka klarare utformats i Sveriges rikes lag och som jurister i stället för teologer borde undervisa i. Den “kristna etiken” är läran om kärleken till nästan, och dess möjliga förverkligande tillhör ännu en avlägsen framtid. Hela historien är tillräckligt vittnesbörd. Teologerna röra sig med dogmatiska fiktioner och framför allt med emotionala illusioner i ett orealistiskt önsketänkande. Verkligheten vederlägger deras tänkande. Och esoteriska psykologien klagör dess ohållbarhet. Teologerna själva vederlägga det i sina övriga betraktelsesätt. Samma teolog, som levererat ingångscitatet, fortsätter: “Varje medborgare är inställd i ett nät av relationer till medmänniskor och det ställs stora krav på den enskilde i den

mänskliga gemenskapen. Det gäller att förebygga och minska friktionsanledningarna.” Hela historien och dagliga erfarenheten visar att teologien överallt ökar istället för minskar friktionerna. Visst behöva vi religion. Men det måste bli visdomens och kärlekens religion. Och den är något helt annat än vad teologerna med sin papperspåve ha möjlighet att skänka mänskligheten. De sakna rätt ta patent på religionen, som de för övrigt idiotiserat med ett omöjligt gudsbegrepp.

³Enda försvarbara religionsundervisningen i skolorna är den religionshistoriska, som lämnar en saklig redogörelse för samtliga världsreligionerna. Det är en kränkning av frihetslagen att föräldrar ska få bestämma, vilken religionsundervisning deras barn ska erhålla. Barnen ska ha rätt att få välja, om de önska tillhöra visst religionsseminarium eller stå utanför dylika. Och detta är möjligt endast, om religionsundervisningen är icke-konfessionell.

⁴Det är beklagligt, att rättsuppfattningen sammankopplats med religionsundervisningen, där den icke hör hemma och för övrigt verkat förvillande på rättsbegreppen. Rättslära borde meddelas av juridiskt bildad fackman. Religion är en subjektiv inställning, något slags trosföreställning. Rättslära är objektiv inställning till våra medmänniskor. Hade religion och rätt varit samma sak, skulle krig varit omöjliga.

⁵Sammankopplingen av religionsföreställningar med rättsbegreppen är grunden till att upplösning av de historiskt utformade religiösa begreppen medfört upplösning av rättsbegreppen. Dylik sammankoppling har därmed visat sig vara ett fundamentalt psykologiskt och pedagogiskt missgrepp.

4.40 Livsförvändhet

¹Använda människorna något av den smula sunt förnuft de ha, när de läsa kristna syndabekännelsen: “jag fattig, syndig människa” etc.; “vara värd evig fördömelse”; “som din rättfärdighet kräver (sic) och mina synder hava förtjänt” (sic). Ha de någonsin reflekterat över betydelsen av ordet “evighet”? En sådan “guds rättfärdighet” kan man kalla djävulsk.

²Man skall vara så okunnig om vad kärlek är som teologerna för att kunna göra gud till ett sådant monstrum. Inkvisitionen var fullständigt konsekvent. Med en sådan gud, som så behandlar mänskligheten och sin ende son, får man tortera människor hur mycket som helst, bara man kan frälsa dem. Vi skulle återfå inkvisitionen, om kyrkan finge samma makt igen.

³För att kunna fortsätta att idiotisera folk yrka teologerna på att gamla testamentet skall kopplas ihop med det nya. De veta mycket väl att så länge gamla testamentet får gälla som guds ord, kommer det att utöva sin desorienterande verkan bland de obildade. Gentemot de bildade försvaras åtgärden med att “gamla testamentet” är löftet om slaktningen av guds son och “nya testamentet” uppfyllelsen av löftet! Barbarfiktionser äro förutsättning för humanitetsbegrepp! Äkta teologisk logik.

⁴Det är icke sant, att Christos yttrat orden, “stå icke det onda emot”. Det är så långt ifrån sant, att det är svarta logen, som vill få folk att tro det, vilket minsta grad av sunt förnuft borde kunna räcka till för att inse. Det är tvärtom så, att “endast genom att bekämpa det onda kan man få karmalagens verkningar att upphöra”. (D.K.)

⁵Teologerna ha i alla tider oroat sig för människornas själar: att de måtte bli “frälsta”. De ha icke vetat, att människans själ är hennes kausalhölje och att “frälsningen” betyder, att hon blir medveten i detta hölje, förvärvar kausal intuition.

⁶Moralisterna ha stora bekymmer för andra, underligt nog inga för sig själva (vilket just är deras förvändhet). De veta icke, att individen haft alla dåliga egenskaper och måst förvärva alla goda under tiotusentals inkarnationer. Visst är det beklagligt, att även genierna ska behöva åbäka sig, tycka sig vara märkvärdiga, föraktfullt se ner på “gatans pack” och “alla andra idioter”. Men det tillhör geniernas barnsjukdomar. I något av följande liv ha de lärt sig inse det infantila i dylikt. De behöva bara reflektera över att de såsom specialiserade 47-jag ha 46 världar kvar, innan de äro

“färdiga”. Det enda beklagliga med dessa nietzscheanska övermänniskor är, att de kasta bort några inkarnationer alldeles i onödan. Men det blir deras sak.

⁷Essentialitet är oskiljaktig enhet med allt. Hade teologerna haft ett uns av instinkt för denna enhet, hade de insett, att de teologiska dogmerna måste vara satans påfund, det ogräs ovännen ofelbart sår i all sådd. Två tusen års vansinne borde kunnat öppna ögonen. Femtio miljoner offer borde räcka. “Av frukten känner man trädet.” Det går icke i längden att förfalska historien.

4.41 Hyckleri

¹“Hyckleri” är ett populärt ord, som missbrukas ungefär lika ofta som det används. Med den nästan totala brist på psykologisk insikt och förståelse, som utmärker särskilt de utåtriktade västerlänningarna, saknas möjlighet begripa, att hyckleriet har många former och många grader. Man måste först och främst skilja på skenbart och verkligt hyckleri, medvetet och omedvetet. Individen är så förljugen, så självförblindad, har så lätt bedra sig själv, att knappast ens den mest skrupulösa självuppriktighet har möjlighet genomskåda grundmotiven, frånsatt alla i det oåtkomliga undermedvetna liggande bevekelsegrunderna. Den fanatiska ärlighetsivraren är icke den minst självbedragne.

²Vissa former av hyckleri kunna vara betingade av ställning och uppgift, av komplex, av svårighet att utreda och klargöra, av fruktan, av tvetydigheten i iråkad belägenhet, av önskan att hjälpa etc.

³“Påfallande fromhet är för den okritiska massan antingen äkta eller täckmantel för allsköns uselhet. Hopen saknar möjlighet förstå hurusom varm religiositet eller ideell livsinställning kan vara förenad med grov egoism och andra laster.”

⁴Hyckleri kan vara följd av en gradvis fortgående “idealitetens korrupktion”, en följd av okontrollerad makt, som gradvis förfaller till allt större maktmissbruk. Hyckleri uppstår ingenstans lättare än i maktställning. Det är nästan oskiljaktigt från makt. Okontrollerad makt och ideal i förening urarta i despoti, hyckleri och slutligen i cynism.

⁵Hyckleri blir ofta en följd av omöjligheten att förena opraktiska ideal med verklighet, böra med kunna. Det kan uppstå genom att man godtar gamla principen om tvåfaldiga sanningen, trons och vetandets.

⁶Genom makten som absolut princip har jesuitorden trots alla säkerhetsåtgärder mot upptäckt avslöjat sin egentliga avsikt.

4.42 Teologiska hatet

¹Odiu theologicum, det teologiska hatet, yttrar sig i teologernas strävan att injaga fruktan hos människorna för olydnad mot kyrkan. Detta hat är just intet bevis på “den kristna kärlekstanken genom tiderna”. Det fann i sin lära om helvetet och eviga straffen vapnet varmed det tvang motspänstiga till underkastelse.

²Helvetesfiktionen har vållat hiskeliga lidanden med livsångest och fasa för döden. De flesta kände sig som förtappade varelser och gingo genom livet med en känsla av att ha “repet om halsen”. Först i mitten av 1800-talet började man allmänt tvivla på denna dogm. Som vanligt fick förnuftet föra en oerhört seg kamp, som ännu i dag icke är avslutad. Betecknande är ärkebiskop Anton Niklas Sundbergs cyniska yttrande i striden, “Ekman kan väl ha rätt i sin bok, men man behöver nog ha bondehelvetet kvar för att hålla bönderna i styr.”

³“Religionen alstrar en stor kärlek till ett stort hat.” “Religiös fromhet tycks förstöra all moralisk hälsa och all finkänslig mänsklighet.” “Religionen är ute för att förstöra andra religioner, inte för samhällsförbättringens eller världsfredens skull, utan därför att en sådan handling är välbehaglig för ens egen svartsjuke gud... som antas ge befallning om att förinta dem som dyrka honom under andra namn.”

⁴Att religionen förstärker hatet hos dem på lägre emotionalstadiet (repulsionsstadiet) med dess

intolerans och fanatism, är hela religionshistorien bevis på. Insikten härom fick sin klassiska formulering av Jonathan Swift (1667–1745): “Somliga människor ha jämnt upp så mycken religion, att de hata varandra, men icke tillräckligt för att älska varandra.”

⁵Teologerna mena med “kärlekens lära” enbart guds kärlek till människorna och att människan såsom obotligt ond icke kan älska. Men Christos visste vad han talade om, när han sade, att människan skall älska sin nästa såsom sig själv. Det är en vidunderlig företeelse, att det religiösa hatet är det värsta av allt. Och sådana “religiösa” ska leda människorna!

⁶“De nationella rörelserna i främmande världsdelar spela ut de urgamla religiösa föreställningarna mot det västerländska inflytandet. Den religiösa aktiviteten inom islam och buddhism tar sig uttryck även i mission, som givetvis riktar sig mot kristendomen. För att förstå maktkampen måste man även lära känna världens religioner i deras egenart.” Och så ges en framställning av dessa med de vanliga förvrängningarna för att visa kristendomens överlägsenhet i alla avseenden. Man gör sitt bästa att förbereda ett nytt religionskrig.

⁷Citatet är hämtat från en teologie doktors och kristendomslärares annons om en serie religionsföreläsningar. Det är allom bekant i vilken stil dylikt går. Som om en kristen teolog ägde möjlighet leva sig in i buddhismens anda. Några som helst biavsikter har buddhismen aldrig haft. Den är en fridens religion i motsats till islam och kristendomen, som tagit till svärdet. Blir det religionskrig, så icke kämpa buddhisterna för att utbreda sin lära. Det “heliga kriget” överlåta de åt de båda judiska sekterna, åt kristendomen som predikar kärlekens lära.

4.43 Satanismen i kristendomen

¹Kristendomen, som i motsats till Christos lära och liv lät gudomen vara annat än enhetens princip, införde därmed satanismen i kvasignosticismen. Denna satanism i all historisk religion var ett verk av fronderande lägre prästerskapet i Atlantis. Det var detta prästerskap, vilket för att få makten över människorna och göra sig självt oumbärligt uppfann begreppet om synd såsom ett brott mot gudomen, ett brott från vars eviga följder endast prästerskapet kunde befria folket.

²Satan är jaget, som icke vill veta av andra jag, som utesluter alla från sig själv. Ingenting får inkräkta på absoluta självhävdelsen, absoluta självhärligheten, absoluta makten. Allt, som står jaget emot, är ett icke-jag, som måste lyda eller förintas, som icke får tänka, känna, säga eller göra annat än vad jaget vill.

³Det är detta, som är satanismens princip i motsats till gudomlighetens princip, för vilken det icke finns någon motsättning mellan jag och icke-jag utan som upplever allt som en enhet.

⁴I enhetens världar är det icke jaget, som härskar, utan äga alla möjlighet att tillämpa den opersonliga Lagen, som möjliggör friktionsfria, harmoniskt samverkande krafternas spel.

⁵Det finns enligt planethierarkien ett osvikligt bevis på satanism och det är splittring. Varhelst splittring visar sig i något avseende, kunna essentialenergierna icke längre verka. Med detta esoteriska axiom är domen fälld över allt vad splittring i olika sekter heter: verklighetsfrämmande teorier ha ersatt levande liv. Åsikter äro fullständigt betydelselösa, såvida de icke motverka livet (verka repellerande), betydelselösa även därför att inga existerande uppfattningar äro i överensstämmelse med verkligheten. Mänskligheten har ännu icke kunnat förstå så mycket, att den insett felaktigheten i sina världs- och livsåskådningar.

⁶Det satanistiska i moralismen är inympandet av synd och skuld. Skuld känslan gör människan livsoduglig. Det är med inympandet av skuld som teologerna redan hos barnen knäcker “viljan”, frihetens spontaneitet.

⁷Satanismen i kristendomen:

- 1) synd som brott mot ett oändligt väsen, som kräver ett oändligt straff i evigt helvete
- 2) guds krav på att bli försonad, icke kunna förlåta utan offer
- 3) frälsning på villkor av lydnad för kyrkan och blind tro på obegripliga, oförnuftiga, orimliga dogmer
- 4) guds krav på fullkomlighet hos ofullkomliga varelser
- 5) gud såsom vrede
- 6) gud såsom straffande rättfärdighet.

4.44 Kyrkan av idag

¹Teologerna förundra sig över så många "kristendomens fiender". Dem har kyrkan själv skaffat sig. Alla de, som under två tusen år fått pröva på åsiktsförföljelse, tortyr, och bål, ha fått lära känna tillräckligt av "den kristna kärlekstanken genom tiderna". Det är en sak förföljare aldrig räknat med: att alla ska mötas igen under andra betingelser, att den förut anklagade nu sitter på domarsätet.

²Mycket, som möter kyrkorna av idag, är dålig skörd av gammal ond sådd: av kyrkans djävulska gärningar, av kyrkans hat mot allt som ej överensstämde med dess lära, av dess fientlighet mot frihetslagen.

³Den franske författaren François Mauriac säger sig förstå tvivlarna men icke religionshatarna. Det torde bero på att han är okunnig icke endast om reinkarnationen utan även om den kristna kyrkans sanna historia, den sanningsenliga och icke den systematiskt förfalskade. Vad denna kyrka kostat och alltjämt kostar mänskligheten av utsägligt lidande, är mer än tillräcklig förklaring på att hatet mötts med hat. Att absurda teologiska dogmerna alltjämt kunna godtagas liksom fiktionerna i filosofien, är bevis på mänskliga omdömesförmågans otillförlitlighet. Alltjämt fattas misstag ifråga om livslagar såsom synd (= personlig förolämpning) mot ett personligt väsen. När skall man inse, att det verkliga (esoteriska) såväl guds- som christosbegreppet är enhet, grundad på allt livs enhet, kosmiska totalmedvetenheten, i vilken varje individ har omistlig del. Gud kan icke vara hat, men teologernas "rättfärdighetsbegrepp" är ett hatbegrepp, om de inse det eller ej. Den, som aldrig kan förlåta och som kräver offer för att kunna förlåta, vet ej vad enhet är.

⁴Uttrycket "avkristning" får anses misslyckat. Därmed avses befrielsen från en livsokunnighetens dogmlära, som icke har något gemensamt med den mästare, vilkens namn använts som skylt. Det är ingen avkristning utan snarare en sunda förnuftets vinst, detta sunda förnuft, som godtar endast visdomens och kärlekens religion.

⁵Den historiska religionsform, som med orätt åberopar sig på Christos, vet föga om hans förkunnelse och har i allt väsentligt förnekat hans väsen. Denna religionsform får anses vara mogen för avskrivning. Kyrkan har i varje fall intet existensberättigande. Den tillhör en barbariets epok, Fiskarnas zodiakepok.

4.45 Katolicismen

¹Inställningen till "kyrkan såsom gudomlig auktoritet" är fundamentala misstaget i katolicismen. Ingen mänsklig institution har någon som helst rätt över individens rätt till egen livsuppfattning. Tills individen blivit essentialjag och medvetet ingått i kosmiska totalmedvetenheten (må vara i dess lägsta grad), måste han, om han skall kunna ingå i enheten med bevarad självidentitet, utan kompromiss hävda egen själv tillit och självbestämmdhet och rätt därtill. Det är självförverkligandets järnhårda lag. Och rätten heter frihetslagen.

²Krav på bikt är en kränkning av frihetslagen.

³Katolska kyrkan, likt alla andra kyrkor, var mycket angelägen, att de kyrkofäder, på vilkas auktoritet den stödde sina dogmer, skulle framstå såsom de verkliga helgon de icke voro.

Naturligtvis förnekar kyrkan det faktum, att Augustinus (354–420) lärde, att “barmhärthigheten består i att förintä all opposition”. “Det är bevis på gudomlig kärlek att förintä den som icke låter sig omvändas.” Inkvisitionen kunde alltså åberopa sig på kyrkans förnämsta auktoritet och hävda att den utövade största barmhärthighetsverket. Varför förtigs den saken i svenska skolornas religionsundervisning? Fruktade man, att någon kunde undra, hur det alltsedan reformationens dagar sett ut hos protestanterna?

⁴Finns det ännu efter våra dagars lärdomar någon, som betvivlar, att katolska kyrkan, om den återfinge sin absoluta makt från medeltiden, skulle tväka att röja alla annorlunda tänkande ur vägen? Det kanske icke bleve tortyr och bål. Men det finns enklare sätt, t.ex. gaskamrar. Mänskligheten befinner sig fortfarande i närheten av barbarstadiet, hur nära, har den nation visat, som betraktade sig såsom kulturens, vetenskapens och teknikens främsta representant. Ännu gå mänsklighetens ledare den svarta logens ärenden.

⁵De protestantiska teologerna ha varit lika intoleranta som de katolska. Men de ha i motsats till sina katolska kolleger arbetat för att ge människorna bildning, mycket beroende på att utbildningen samtidigt var teologisk utbildning, så att alla lärare samtidigt voro präster, varför en “magister” i ett gymnasium alltid kunde räkna med möjligheten att få ett pastorat. Omärkligt vidgades området för forskningen. När naturforskarna sent omsider (c:a 1880) började öppet framträda såsom motståndare mot teologiska uppfattningen av verkligheten, var det för sent för teologerna att hejda utvecklingen. Makten hade glidit dem ur händerna. Den faran har påvemakten alltid varit på vakt emot.

⁶Att någon kunnat övergå från en religion till en annan, har alltid förefallit dem, som kvarstått i den övergivna läran, såsom ofattbart, för att icke säga absurt. Men förklaringen är enkel, när man väl är i besittning av universalnyckeln till alla mysterier. Den, som under flera inkarnationer tillhört en och samma religion, kanske också särskilt bearbetat hithörande illusions- och fiktionssystem och därmed fått dem särskilt lätt återupplivade, känner sig oemotståndligt dragen till dessa, ifall han ånyo påträffar dem. När alltså frivillig massövergång i vår tid äger rum från protestantism till katolicism, beror detta i de flesta fall på att gamla katoliker inkarnerat i protestantiska folk. Undantagsvis förekommer, att den intellektuelle upptäcker katolska kyrkans obestridliga logiska överlägsenhet i många avseenden, framför allt däri, att den låter en regerande påve vara högre auktoritet än den orubbliga, misslyckade papperspåven.

4.46 Sekter

¹Religionsformer, kyrkor, samfund, institutioner verka söndrande och splittrande i en mänsklighet, som borde förverkliga universella broderskapet. I och med att sekten innesluter, verkar den uteslutande på alla som icke ingå i sekten. Detsamma kan sägas om alla slags världs- och livsåskådningar, så snart de upphöra att vara tillfälliga arbetshypoteser och bli trosformer (dogmer), tillfälliga därför att forskningen är “oändlig” och nya fakta ständigt tillkomma, som spränga de tillfälliga systemen. Allt liv är förändring, allting är underkastat förändringens lag. Att vi måste ha ett forskningsresultaten sammanfattande översiktssystem, är en helt annan sak. Utan system äro vi som roderlösa skepp på villande hav. Men så snart ett system blir oersättligt, icke kan ersättas med ett ännu bättre, ha både forskning och medvetenhetsutveckling avstannat. Frågan gäller endast: vilken arbetshypotes ger oss det bästa perspektivet på tillvaron?

²Det är groteskt, att individen måste tillhöra ett trossamfund för att anses och själv anse sig vara religiös. Tvärtom är det då man kan ifrågasätta verkliga religiositeten, ty den består absolut icke i godtagande av någon religionsidiologi. Den enda sanna religionen är visdomens och kärlekens religion, och den har funnits i alla tider.

³Alla dessa kristna sekter äro bästa beviset på att man icke insett det väsentliga i kristna religionen. Man tvistar om icke endast betydelselösa utan rentav skadliga detaljer, skadliga därför att de draga bort uppmärksamheten från livet, förverkligandet. Först när samtliga utrensats,

återstår själva kärnan: Christos egen förkunnelse. Den visar sig icke i ordalydelsen, om en sådan vore möjlig, utan i andemeningen. Christos förkunnade kärleken, livets enhet, och allt livs brödraskap. Det är mer än vad mänskligheten ännu kan förverkliga. Och för det behövas inga tempel och inga präster.

⁴I Europa finns det hundratals protestantiska sekter. Alla mena sig vara ensamma om sanningen.

⁵Det finns sekter, som anse hälsa och rikedom, ära och anseende, vara tecken på guds välbehag. De veta ingenting om återfödelse och skördelag.

⁶Det finns sekter, som förneka det ondas existens, materiens existens etc.

⁷Det finns de som mena, att emedan människan är gudomlig till sitt väsen, måste hon vara fri från sorger, sjukdomar, fattigdom etc.

⁸Livet vederlägger alla deras påståenden. Ägde de sunt förnuft, skulle de icke godtaga sådant, som strider mot vad verkligheten uppenbarar för dem, som våga se och tänka själva.

⁹Buddha uppmanade sina lärjungar att använda sunda förnuftet och icke godtaga något, som motsade deras egen livserfarenhet, vad än andra trodde och sade. Hade mänskligheten lytt detta visa råd, hade den besparats mycket lidande och icke kunnat bli så desorienterad i verkligheten. Med sunt förnuft och fakta för allt kunde 99 procent av alla existerande uppfattningar utmönstras.

¹⁰Dagens esoteriker ingå icke i några samfund, ty dylika sakna förutsättningar att praktiskt förverkliga universella broderskapets idé, även om de haft den på sitt program. Alla samfund ha en fastlagd världs- eller livsåskådning, som medlemmarna måste ansluta sig till, om det icke skall uppstå tvister. Esoterikern har visserligen sin egen uppfattning om tillvaron, men han vill hjälpa envar, där den står, utan att söka påverka någon med vad han själv anser. Envar har sina problem på sin nivå, och esoterikern måste kunna försätta sig på den nivån för att kunna hjälpa.

4.47 Teologiska oansvarigheten

¹I sitt förtvivlade läge har kyrkan måst ge teologerna rättigheter, som de icke haft förut. Varje teolog får sålunda predika vilken åsikt han vill, bara syftet är att försvara teologien och kyrkan. Att detta är oärligt dubbelspel, bör vara ganska uppenbart. Kyrkan har fastställt en officiell trosbekännelse. Och enskilda teologer ha ingen som helst rätt att förkunna något annat. Göra de detta, äro de oansvariga och måste betecknas såsom sofistiska, jesuitiska kasuister, försvarare av "dubbla bokföringen".

²Denna allmänna laglöshet gör, att man finner teologer av alla slag, från den yttersta högern, som försvarar alla absurditeterna, till yttersta vänstern, som svävar på målet även ifråga om det centrala: frälsningsteorien och gudsfiktionen. Hur långt denna tvetydighet kan gå, skall följande faktum klargöra. Teologie doktor, kyrkoherde Samuel Fries förklarade för en blivande teolog, som ännu hyste vissa samvetsbetänkligheter, att prästen mycket väl kunde vara ateist. Som präst var han ämbetsman, som hade att förkunna gällande trossatser. Hans privata åsikt vore hans ensak. Detta vore oundvikligt, så länge förnuftsvidriga dogmer bibehölles!

³Detta har sina konsekvenser. Teologien blir oangriplig, enär alla åsikter finnas och kunna försvaras. Man får ostraffat ljuga hur mycket som helst, ty man behöver icke mena vad man säger. Vilken dogm man än angriper, står alltid någon teolog upp för att förneka dogmens fortsatta giltighet. Detta är på oförfalskad svenska rena skojeriet! Men icke nog härmed. Förfasar sig någon gammaltroende över den "moderna teologien", så lugnas han av teologerna med att "kyrkan står fast vid sin trosbekännelse". Samma oärlighet! Det kan man kalla för teologiska sanningen, fullt i stil med hela övriga fikcionalismen!

⁴Till oansvarigheten hör även teologernas sätt att alltid två sina händer, frånsäga sig allt ansvar för utslagen av kristligt barbari, från det ohjälpliga fiaskot. Men så få de inte göra. De äro ansvariga för fiaskon.

⁵De kunna icke tillgodoräkna sig endast förtjänsten, ifall sådan finnes, och frånsäga sig

misslyckandena.

⁶Religionernas uppgift har varit att på olika sätt i anslutning till livsuppfattning och förståelse väcka tanken på fortsatt liv efter detta och mening med livet. Och så har man dogmatiserat och absolutifierat dessa primitiva försök till livsförklaring och med dessa teorier rest hinder i vägen för utforskandet av verkligheten och livet. Så snart en hypotes blir dogm, blir den hinder för utvecklingen, som är oändlig. Teologierna ha blivit största hindret för utvecklingen. Därefter komma vetenskapens dogmatiserade hypoteser och teorier. Men endast esoterikern inser, hur totalt förfelade teologierna, filosofierna och vetenskapens teorier äro.

⁷Kyrkan består av människor. Och aldrig har någon människa rätt att fastställa vad som skall vara livslagar. Varje intrång från kyrkans sida på någons rättsmedvetenhet är rättskränkning. Kyrkans rättigheter äro självtagna rättigheter. Planhierarkien fastslår klart och tydligt detta: "Fjärran vare det oss, att någonsin bidra till att skapa något slags prästvælde för framtida förtryck av en prästplågad värld."

4.48 Kristendom och kultur

¹Kristendom och kultur ha föga gemensamt. Det vi kalla kultur är till största delen arv från antiken, grekisk och romersk kultur. Genom studiet av latinska och grekiska författare och romerskt rättsväsen, lades grunder, som äro förebildliga ännu idag. Det är dessa hedningar, som varit våra förebilder inom de flesta kulturområden.

²Det är från hedniska antiken vi fått de flesta förnuftiga ideerna i vårt idéarv. Från kristendomen ha vi vidskepligheterna. Kristliga "kulturen" var alltid barbarisk.

4.49 Kyrkans skenbara tolerans

¹Påpekar man kyrkans ogärningar i det förflutna, får man ständigt till svar, "det var då det, numera ogillar ju kyrkan detta". Svaret vittnar om okunnighet om människornas olika utvecklingsstadier. Religionen är för dem på civilisationsstadiet en hatets religion, hur mycket de än predika om kärleken, vilket de icke gjorde, förrän de stora humanisterna (individer på humanitetsstadiet) påpekade just kärleken som det väsentliga i religionen. Redan ha präster sökt bortförklara Christos uppmaning att älska med att det gällde guds kärlek och icke människornas kärlek, ty människorna kunna icke älska. Det är visserligen sant, att hatet regerar på civilisationsstadiet och i lägre emotionalvärlden. Men Christos uppmaning står spikad fast, och endast jesuitisk kasuistik kan bortförklara den saken. Att icke kyrkan skall få återta sin makt är en nåd att stilla bedja om. Kyrkan har aldrig nått upp till kulturstadiet och kan icke göra det på mänsklighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium. Prästerna ha icke heller nått över allmänna nivån. Hur skulle de kunna göra det? Teologien höjer dem icke upp på högre nivå. Därtill fordras annat än latin, grekiska, hebreiska, dogmatik, kyrkohistoria och exegetik. Det proppar dem fulla med alla de gamla okunnighetens vanföreställningar om verkligheten och livet.

²Påståendet, att kyrkan i vår tid blivit tolerant och hyllar toleransens princip, är fullt i stil med alla övriga okunnighetens proklamationer i vår subjektivistiska epok, i vilken allting subjektiveras och individuella godtycket är suveränt och alla uttala sig om allt utan att besvära sig med att ta reda på fakta. Kyrkan har icke blivit tolerant. Den har på grund av sin politiska maktlöshet tvingats att för tillfället maskera sin intolerans.

³Teologerna kunna icke försvara kyrkans ogärningar under hela dess maktperiod med att kyrkan numera ser annorlunda på saken. Kyrkan kommer aldrig att tillåta någon annan religion att existera, om den kan förhindra detta. Överallt, där kyrkan haft tillräcklig makt, har tankefriheten förbjudits och dess yttringar förföljts. Den tendensen är outrotlig och har i dagens teologiska stridigheter ånyo proklamerats. Så skriver en kristen i en tidningsinsändare, att "övertygelse omöjliggör tolerans". Därmed upphäver man en av mänsklighetens mest dyrköpta rättigheter. Allting, som söker beröva människan denna fundamentala förutsättning för

medvetenhetsutveckling, är satanism. Intoleransen ligger i själva teologiens princip liksom odium theologicum är oskiljaktig från teologien. Att denna teologi är i strid mot kärlekens väsen, har den aldrig insett och kan aldrig inse.

⁴Vad vi ha för åsikter, är en fråga om livsförståelse. Den lära, som möjliggör tolerant, friktionsfri sammanlevnad och "frid på jorden", universellt broderskap, oberoende av världs- och livsåskådning i övrigt, är den enda sanna.

⁵Teologer må i vår tid vara hur "frisinnade" som helst. Det är i så fall en tidsföreteelse eller beroende på individuell kulturstandard. Kyrkan är intolerant till sitt väsen och kommer alltid att visa detta, så snart den återfår sin makt. Så länge mänskligheten befinner sig på hatstadiet (de repellerande känslornas stadium), regerar hatet. Man undrar, hur länge det skall dröja, innan religionspsykologien nått fram till den insikten. När skall den förstå, att intolerans är en hatets livsyttring, förstå att allt är hat som icke är kärlek?

⁶De, som tala om kyrkans grymheter såsom något definitivt oåterkalleligt, äro okunniga om att kyrkan är en exklusiv företeelse och att detta tillhör hatstadiet. Kyrkan kan när som helst återfalla i barbari. Det fattas bara tillräcklig makt. Att enstaka teologer, som uppnått mystiker- och humanitetsstadiet, finna detta ofattbart och indignerat bekämpa dylik utsaga, är förståeligt. Men innan kyrkan blivit universell genom att uppnå högre emotionalstadiet, är tyvärr återfall i barbari möjligt. Det är planethierarkiens åsikt, och den torde veta vad den talar om. Detta blir väl ännu ett skäl för teologerna att förkasta esoteriken.

4.50 Nyteologiska flykten och kätteriet

¹Olika riktningar göra sig numera gällande inom kyrkan. Många vilja försona religion och vetenskap och ur förkunnelsen utmönstra allt som icke överensstämmer med vetenskapens fundamentalfakta.

²Andra vilja utmönstra allt förnuft, som på något sätt gjort sig gällande. Bibeln såsom guds rena oförfalskade ord skall bli enda auktoritet. Vad som icke står i guds ord är icke gudomligt, vad som icke står i nya testamentet är icke kristligt. Därvid förfar man som vanligt godtyckligt. Antydningarna om preexistens och lagen för sådd och skörd förbigås. Odödlighetstron, som återfinnes i alla religioner utom den judiska, förklaras ohistorisk, "obiblisk", vara resultatet av fördärvligt inflytande från den livsokunnige hedningen Platon. Själen anses förintas med kroppen i full överensstämmelse med krassaste "materialismens" uppfattning. På yttersta dagen skall gud låta det största av alla underverk ske. Han skall på nytt skapa kropp och själ för att döma dem som icke trott på kyrkan. Somliga teologer mena, att icke alla bli återuppväckta, endast de som trott på kyrkans lära om frälsningen genom golgataslaktningen. Somliga protestantiska prelater vilja återvända till påven i Rom. Snart sagt varje präst bildar sig sin egen åsikt, vilket ju alltid är ett framsteg. De gamla trosbekännelserna förklaras av somliga vara omistliga historiska dokument, som böra bibehållas och inympas. Andra vilja med rätta radikalt frånskilja dem. Godtycket har spritt sig även inom kyrkan till fördel för personliga ärligheten.

³Som en sista förskansning rädda sig somliga teologer med påståendet, att "kristendomen innehåller en kärna av sanning". Nej, ingen "kärna" men väl någon verklighetsidé i betydelselöst, sällan väsentligt sammanhang.

⁴Alla medel äro tillåtna, bara kyrkan kan räddas.

4.51 Ateismen

¹Ateisterna äro i regel lika dogmtroende som teologerna. De uttala sig om saker de icke allsidigt undersökt. Typiskt var uttalandet av en vaktmästare, som på frågan om arbetareinstitutets bibliotek hade någon religiös litteratur svarade: "Nej, vi vetenskapsmän är fritänkare." Även mera bildade ateisters motiveringar äro av enklaste slag. Man häpnar, att professorer kunna nöja sig med dylika ytliga slutledningar. De inse ej, att enda logiskt berättigade inställningen är att anse

hithörande problem ligga utanför människans bedömningsförmåga. Sant sade Buddha: "Om det finns en gud eller många gudar eller ingen gud alls, därom komma människorna alltid att tvista. Mänskliga förnuftet kan icke besvara den frågan." Buddhas "alltid" tycks stå sig, eftersom man ännu efter 2600 år är lika oförmögen inse egen begränsning. Men det kan icke känslotänkandet.

²Ateisterna förde, ledda av Ingemar Hedenius i Uppsala och Herbert Tingsten i *Dagens Nyheter*, en våldsam kamp mot kristendomen (kyrkan). Den kunde ha blivit en välbehövlig upplysningskampanj, om den icke var så känsloladdad och därmed snedvriden. Man må lämna kyrkans fasansfulla omänsklighet i det förflutna därefter. Vad en esoteriker i dagens läge har emot icke endast kyrkan utan kristendomen är, att den såsom förnämste kyrkofadern (Augustinus) hyllar intoleransens anfader: "Förinta allt motstånd! Döda den som ej låter omvända sig!" Den predikar lögn, läror som strida mot verkligheten och livet. Den har till oigenkännlighet förvanskat Christos lära.

³Det är kyrkan, som är skuld till allmänna laglösheten. Bygges rättsuppfattningen på ohållbara dogmer i stället för sunda förnuftets omdömen, fås förr eller senare på emotionalstadiet förvirring av rättsbegreppen med rättskaos som nödvändig följd.

⁴Många, som förlorat "tron" på teologien, tro på filosofien och vetenskapen. Men av dessa bli allt fler skeptiker, sedan de funnit, att filosofi är fikcionalism och att vetenskapen består av mer eller mindre godtyckliga antaganden ("hypoteser"). Hur skulle det vara, om de undersökte hylozoikens hållfasthet?

4.52 Teologiens framtid

¹Teologien fyller ännu ett visst behov. Annars skulle den knappast finnas till. Må vara, att detta emotionala behov uppammas av teologien själv. Men det är icke desto mindre ett verkligt behov på civilisationsstadiet. Det är också endast en tidsfråga, innan dogmväsendet även inom religionen förlorar sin betydelse. Därigenom bortfalla många irritations- och friktionsanledningar och får religionen större möjligheter ersätta repulsion med attraktion, i varje fall få bättre gehör för sin förkunnelse om "god vilja" (såsom förutsättning för lyckligt samhällsliv).

²När mänskligheten bibringats enklaste fakta om verkligheten och livet, kommer den teologiska livsokunnigheten ("läran om gud") att ersättas med esoterisk kunskap om tillvarons mening och mål, evolutionen genom naturrikerna, livslagarna och planethierarkien. Därmed få människorna möjlighet förvärva sunt förnuft eller det som Buddha först av allt bibragte sina lärjungar.

³Två uttalanden av ett 43-jag, dåvarande chefen för planethierarkiens tredje departement:

⁴"De fundamentala lärorna i alla religioner ska visa sig vara identiska till sin esoteriska betydelse, när de befriats från sin döda ballast av dogmatiska uttolkningar, personliga gudsnamn, antropomorfa begrepp och avlönat prästerskap."

⁵"De förklaringar på rätt och orätt, som godtagits av mänskligheten, visa att inga religioner eller filosofiska system någonsin varit i besittning av sanningen. Särskilt kristendomen, som under två tusen år trott sig överlämnad åt en personlig guds regim, har nu visat sig vara ett misslyckande."

⁶Följande är ett uttalande av den som en gång var Pytagoras och som nu är ett 44-jag i planethierarkiens andra departement:

⁷"Bortsett från det onda, som på grund av okunnighet om natur- och livslagarna förblir oundvikligt, vill jag peka på den viktigaste orsaken till nära två tredjedelar av mänsklighetens lidande, alltsedan denna faktor gjorde sig gällande. Det är religionen i alla dess former och hos alla folk. Det är prästerskapet och allt vad kyrka heter. Det är de illusioner och fiktioner, de skrifter, vilka människorna betrakta såsom heliga, som äro mänsklighetens förbannelse."

4.53 Slutord

¹Alla tankeformer (religioner etc.) bli fatala, om formen blir det väsentliga. De ha tillkommit för att hjälpa mänskligheten under vissa betingelser och förhållanden och ha inneburit framsteg. Men när tankeformerna fullgjort sin uppgift och tjänat medvetenhetsutvecklingen i visst avseende, bli de istället hinder, om de icke bli ersatta av mera ändamålsenliga. Så har det gått med alla religioner och trosbekännelser etc.

²Visst ha nazismen och bolsjevismen begått ogärningar. Men väsentliga skillnaden mellan dessa ideologier och teologien var och är, att de aldrig utgivit sig för att vara kärlekens representanter och förkunnare, veta guds vilja.

³Den, som tror att religionskrigens tid är förbi, kan lätt bli tagen ur den villfarelsen. Planethierarkien förutser, att sker ingen radikal omställning till humanismens ideal, så att människor på kultur- och humanitetsstadierna kunna inkarnera utan endast individer på barbarstadiet, så blir det ett religionskrig, som i bestialitet kommer att överträffa allt vad mänskligheten hittills upplevat.

⁴Mänskligheten lever i ett emotionalt och mentalt kaos. Det är oss själva vi ha att skylla för det. Vi ha levat tiotusentals liv och måste ha bidragit till idiotiseringen. Det är på tiden, att vi börja bidra till att hjälpa människor finna vägen.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Teologi* av Henry T. Laurency.

Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Fyra*, utgiven 1995.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1995.